

ЕКОНОМІСТ

Газета Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана
№ 16—19 (1247—1250) e-mail:kneu_press@ukr.net Травень 2008 р.

● День Перемоги

● Свято

● Твоя кар'єра

● Офіціоз

● Гордість нашого університету

● На часі

● NEWS про вуз

● Подія

● Слово Кобзареве

● Свідчення очевидця

● Незабутнє

● Цікаво

● Видатні українці

● Історичні розвідки

● Сторінки історії

● Вітаємо

● Ювілеї

День Перемоги

Пам'ять вічна померлим, шана гідна живим

Хтось відлічує час хвилинами, хтось роками. Не це зараз важливо. Важливо, що він безупинно рухається, безжально залишаючи позаду цілі епохи і людські життя. Але у наших силах якщо не зупинити його, то принаймні зберегти від забуття найдорогоцінніше.

З кожним роком, і цього на жаль, неможливо уникнути, все менше залишається серед нас ветеранів Великої Вітчизняної війни. Вони йдуть з життя, але залишається пам'ять про них, про їхній подвиг.

І нашим завданням, завданням нашого покоління — зберегти цю пам'ять. Не заради минулого, а заради майбутнього. Пам'ятаймо, що пройшовши через пекельні літа тієї страшної війни, наші солдати вибороли Велику перемогу, тим самим подарувавши нам право на життя.

Зі святом вас, дорогі ветерани! Дай Боже вам міцного здоров'я і щасливого довголіття! Зі святом всіх нас.

Свято

Святково, з бойовим настроєм, пройшли збори учасників Великої Вітчизняної війни, ветеранів праці та військової служби, присвячені 63-річчю Перемоги у Великій Вітчизняній війні (1941–1945 рр.).

Ветерани зібрались у конференц-залі університету зі святковим настроєм. Більшість із них були при орденах і медалях. Крім ветеранів на зборах були присутні студенти та співробітники університету.

У почесній президії – проректор з науково-педагогічної роботи Степаненко С.В., учасники бойових дій у Великій Вітчизняній війні: Бабаєва О.К., Бурак М.В., Моторнюк М.М., Огородник С.Я., учасники бойових дій в Афганістані Стаховський В.І., голова ветеранської організації Мартинюк В.М., заступник голови профкому Погорелов С.Б.

Зі словами привітання виступили: від ректорату — проректор Степаненко С.В., від профкому — заступник голови профкому Погорелов С.Б., від студентів та аспірантів голова профкому Чабанюк О.А.

63 РОКИ ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ

Зі змістовною доповіддю виступив доцент кафедри політекономії факультетів управління персоналом та маркетингу Стаховський Віктор Іванович. Він привітав усіх присутніх з Днем Перемоги, розповів про переможний шлях радянських військ, про внесок українського народу у боротьбу з фашистськими загарбниками.

Понад 2000 наших співвітчизників удостоєні звання Героя Радянського Союзу, тридцять двом з яких присвоєно це звання двічі, а прославленому льотчику І.М.Кожедубу – тричі. В тилу німецьких

військ на території України боролися понад 500 тис. партизан, підпільників.

Безпосередньо участь у бойових діях в роки Великої Вітчизняної війни брали наші викладачі, працівники і студенти. Двоє з них і сьогодні працюють у нашому університеті – Огородник Сава Якович та Жданович Анатолій Домінікович.

Спогадами про роки війни поділилися учасники бойових дій у Великій Вітчизняній війні Бабаєва

О.К., Бурак М.В., Огородник С.Я.

Наказ ректора про матеріальну допомогу непрацюючим ветеранам війни оголосив В.М.Мартинюк. Кожен ветеран отримав 200 грн. допомоги.

Профком університету також надав матеріальну допомогу працюючим учасникам бойових дій у Великій Вітчизняній війні.

Після закінчення урочистої частини зборів колектив Центру культури і мистецтв університету під керівництвом його директора Бабич Дани Ростиславівни дав святковий концерт.

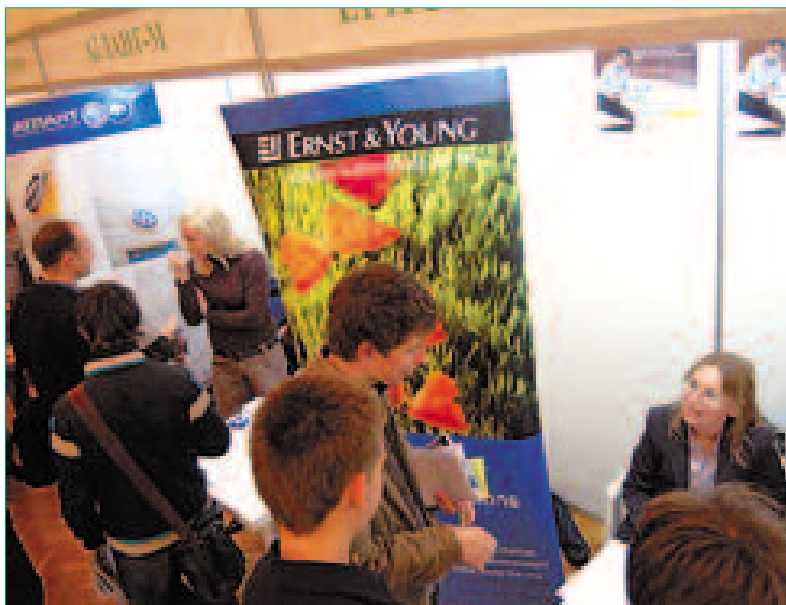

Твоя кар'єра

Ярмарка вакансій: почни кар'єру вдало

Наприкінці квітня, служби персоналу відомих компаній взяли участь у проєкті «День кар'єри-2008» організованому та проведеному в нашому університеті Центром зв'язків з роботодавцями та сприяння працевлаштування студентів «Перспектива».

Свідченням професійного підходу до управління компанією вважається турбота про майбутнє з огляду на перспективу щонайменше десяти років. Позитивний досвід провідних міжнародних корпорацій засвідчує, що планування розвитку персоналу вимагає професійного відбору потенційних лідерів різних спеціальностей на початку їхньої кар'єри, ще зі студентської лави. Переїнявши корисний досвід, українські компанії також вербують майбутніх співробітників серед студентів. У ВНЗ задовольняє кадровий дефіцит кожний п'ятий роботодавець. Вже декілька років підряд ярмарки вакансій проходять у КНЕУ, який, згідно вільного рейтингу серед лідерів вищої школи, складеного на основі опитування кращих роботодавців України, на другому місці.

Основною метою цієї акції є створення комфортних умов для обміну інформацією: представники компаній-учасників мають змогу оцінити реальну ситуацію на ринку праці молодих фахівців-випускників КНЕУ, отримати їхні резюме (чи заповнені анкети), а молоді «дипломовані спеціалісти» можуть ознайомитися з програмами розвитку молодих фахівців на підприємствах, іноді навіть домовитися на конкретні вакансії.

Для участі в Днях кар'єри в КНЕУ запрошуються представники підприємств, фірм, організацій, що надають робочі місця або сприяють в працевлаштуванні та розвитку професійної кар'єри молодого спеціаліста. Учасниками цьогорічної акції стали 25 відомих компанії-організації, серед яких МТС, Київстар, Procter&Gamble, Deloitte&Touche, KPMG, Ernst & Young, PricewaterhouseCoopers, Coca-Cola Ukraine, Kraft Jacobs Suchard Ukraine, IGK-України Аудит, Nestle, Innaware та інші.

Роботодавцям надавалася можливість в рамках Дня кар'єри: розповісти студентам про свою компанію; відповісти на питання аудиторії на робочих стендах компанії; зібрати резюме та анкети студентів; провести співбесіди з найбільш цікавими кандидатами.

Служби персоналу компаній, отримавши чималу базу даних молодих фахівців, мали змогу відібрати анкети студентів 3-5 курсів, серед яких відбиратимуться кращі для проходження

практики на підприємствах у кількості згідно з раніше укладеними угодами.

Студентам ця акція надала можливість:

- познайомитися з компаніями, які зацікавлені в молодих спеціалістах нашого ВНЗ;
- залишити своє резюме (CV) одразу в багатьох компаніях та пройти співбесіду з менеджерами з персоналу;
- обрати місце літнього стажування, переддипломної практики та майбутньої роботи;
- відвідати презентації компаній-учасників Дня кар'єри та дізнатися про характер роботи, що пропонується, про особливості корпоративної культури та кадрової політики компа-

Галина Шмигаль, старший спеціаліст з підготовки персоналу аудиторської компанії «KPMG»: «Наша компанія спеціалізується на наданні персональних послуг у сфері аудиту і бухгалтерського обліку, податково-юридичного супроводження і консалтингу. Ми постійно співпрацюємо з КНЕУ і центром «Перспектива». Це чудове співробітництво. Взагалі, виростити зі студента професіонала набагато простіше, зважаючи на те, що на ринку праці знаходити висококласних спеціалістів з кожним роком стає все складніше».

Офіціоз

Студентське самоврядування у КНЕУ: унікально-індивідуальний підхід

У КНЕУ розроблено та затверджено неординарну структуру студентського самоврядування...

На сьогоднішній день ведуться жваві бесіди щодо створення студентського самоврядування у вузах України. Оскільки у Законі України «Про студентське самоврядування» сказано, що завданнями самоврядування є:

— забезпечення і захист прав та інтересів осіб, які навчаються, зокрема стосовно організації навчального процесу;

— забезпечення виконання особами, які навчаються, своїх обов'язків;

— сприяння навчальній, науковій та творчій діяльності осіб, які навчаються;

— сприяння створенню відповідних умов для проживання та відпочинку осіб, які навчаються;

— сприяння діяльності студентських гуртків, товариств, об'єднань, клубів за інтересами;

— організація співробітництва з особами, які навчаються в інших вищих навчальних закладах, молодіжними організаціями;

— сприяння працевлаштуванню випускників;

— участь у вирішенні питань міжнародного обміну особами, які навчаються у вищих навчальних закладах;

то студенти КНЕУ імені Вадима Гетьмана, взявши до уваги рекомендації Ради Ректорів м. Києва від 25.04.2007 року, вирішили, що не потрібно створювати новий орган, який буде дублювати завдання та функції Первинної профспілкової організації студентів та Наукового студентського товариства.

Адже одним із нагальних завдань вищої школи є виховання особистості, яка володіє не тільки певною сумою знань, умінь і навичок, а й здатна стати активним учасником демократичних процесів, що відбуваються в нашій країні.

Школою формування навичок урядування, соціальної активності та соціальної відповідальності, громадянського виховання студентів, формування ініціативної, здатної приймати нестандартні рішення, особистості є студентська профспілкова організація.

Цінність студентських профспілок полягає у тому, що вони створюють широкі можливості для самореалізації студентів, орієнтують їх на досягнення соціально корисної мети, індивідуальної і суспільної, залучають до реформаторських процесів вузу, забезпечують захист прав студентів, відвертають їх увагу від асоціальних форм поведінки.

У Київському національному економічному університеті імені Вадима Гетьмана Первинна профспілкова організація студентів (ППОС КНЕУ імені Вадима Гетьмана) є найбільшим самоврядним органом, який

об'єднує 99% студентів. Профспілка є неприбутковою громадською організацією, куди можуть вступити на добровільних засадах студенти, котрі навчаються в університеті.

Основні завдання, які перед собою ставить ППОС КРРНЕУ імені Вадима Гетьмана це:

1. Розвиток та зміцнення студентського профспілкового руху, участь у розробці та реалізації державної молодіжної політики;

2. Поєднання зусиль та координація діяльності членів профспілкової організації;

3. Захист професійних, соціально-економічних прав та інтересів студентів перед адміністрацією університету та органами державної влади.

Чим сьогодні займається профком?!

Профком студентів університету обирається на профспілковій конференції один раз на 3-5 років. На кожному факультеті є представництво профкому – профспілкове бюро факультету, його очолює голова профбюро. В кожній академічній групі є профгрупорг. Через профбюро факультету студент може вирішувати усі питання, які стосуються навчання, проживання та дозвілля студентів.

ППОС КНЕУ імені Вадима Гетьмана працює за такими напрямками роботи через комісії:

1. Комісія з питань соціального та

працевлаштування, змістовне дозвілля.

У кожному вузі навчаються студенти, які володіють великим інтелектуальним потенціалом, мають багато ідей у встановленні громадянського суспільства, розвитку демократії і можуть відіграти важливу роль у ринковій економіці. Але процес соціального становлення молоді гальмується через неповну реалізацію названих вище прав.

Ми знаємо, що найголовнішим завданням студента є навчання – наполеглива та важка праця. Тільки людина з вищою освітою може бути конкурентоспроможною на ринку праці, але поряд із цим після закінчення вузу роботодавцеві

не дозволить залучення студентів на добровільних засадах до самостійної або колективної науково-дослідної та громадської організаційної роботи.

А як же вільний час (дозвілля)? Це відпочинок, на який має право кожний. Тому за це право також повинні боротися профспілки. Воно дає можливість розвинути творчий потенціал людини, формувати духовні цінності особистості. А що ж сьогодні пропонується кожній людині – «нічне життя» (дискотеки) та пивні бари?

Маючи можливість навчатися в Київських вузах та жити у столиці кожен із студентів повинен духовно збагачуватися, інтелектуально розвиватися, набиратися енергії патріотизму.

Неформальні заходи за ініціативою профспілкового комітету – спортивні змагання, зустрічі з цікавими людьми, поїздки до інших міст нашої мальовничої України з метою вивчення культури наших предків, походи до театрів, концерти, футбольні матчі, конкурси стінгазет і навіть зовсім банальний відпочинок на канікулах – повинні приваблювати імідж профспілки, посилювати її популярність. Адже не секрет, що популярність громадської організації падає тому, що немає повного матеріального та фінансового забезпечення для реалізації усіх поставлених цілей.

Але зрозуміло, що новостворені

батора, студент 4 курсу ФЕАПК Вербицький Д.М.

2. Основні напрями діяльності Профспілки студентів КНЕУ імені Вадима Гетьмана та її завдання, як основної самоврядної організації.

Доповідачі – голова Профкому студентів КНЕУ імені Вадима Гетьмана, студентка 4 курсу ФЕАУ Черненко О.А.; заступник голови Профкому студентів КНЕУ імені Вадима Гетьмана, студент 4 курсу ФМЕІМ Савченко І.А.; голова Координаційної ради студентів, студентка 2 курсу ФЕФ Шендрик Н.С.

3. Наукове студентське товариство, його роль у розвитку самоврядування студентів КНЕУ імені Вадима Гетьмана.

Доповідач – голова НСТ, д.е.н. Кальченко Т.В.

4. Основні напрями діяльності громадських студентських об'єднань в КНЕУ імені Вадима Гетьмана:

а) Студентський бізнес-інкубатор. Доповідач – голова Бізнес-інкубатора, студент 4 курсу ФЕАПК Вербицький Д.М.

б) Туристичний клуб «Скіфи». Доповідач – студентка 3 курсу ФЕФ Голуб Т.

в) Студентський деканат юридичного факультету. Доповідач – студентка 1 курсу ЮФ Каменюк К.

г) Юридична клініка університету. Доповідач – студент 5 курсу ЮФ Шестаков В.

д) Студентська соціальна служба. Доповідач – керівник, асист. каф. педагогіки і психології Сироватко В.В.

е) Психологічна служба КНЕУ імені Вадима Гетьмана.

Доповідач – керівник, ст.викл. каф. педагогіки і психології Бойчук О.С.

5. Про участь студентів КНЕУ імені Вадима Гетьмана у Всеукраїнській конференції студентів університетів з питань організації та завдань студентського самоврядування, що відбулась у м. Тернопіль 4-6 квітня 2008 р.

Доповідач – голова профбюро ФЕАПК, студентка 4 курсу ФЕАПК Добровольська І.А.

6. Затвердження структури органів студентського самоврядування та Положення «Про студентське самоврядування в КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Прослухавши виступи доповідачів, студенти зрозуміли і в котрий раз переконалися, що перед ними в КНЕУ відкриті широкі можливості для реалізації себе, як особистості. Результатом ефективного роботи Конференції є постанова.

Ольга Чабанук, голова Первинної профспілкової організації студентів КНЕУ імені Вадима Гетьмана.

вимагає і досвіду роботи, а де ж його взяти? Тому більшість студентів намагається поєднувати навчання та роботу. Ну а тут повинні стояти на сторожі профспілки, які будуть слідкувати за змістом навчання та умовами, охороною

посилювати її популярність. Але зрозуміло, що новостворені

ПОСТАНОВА

Конференції (Загальних зборів) студентів Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана м. Київ 23 квітня 2008 року

Конференція (Загальні збори) студентів Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана

ПОСТАНОВЛЯЄ:

1. Затвердити структуру органів студентського самоврядування в КНЕУ імені Вадима Гетьмана наступним чином:

1.1. Профспілку студентів КНЕУ імені Вадима Гетьмана та Наукове студентське товариство визнати основними самоврядними організаціями в університеті.

1.2. Інші студентські громадські об'єднання працюють у взаємодії з вищевказаними організаціями.

1.3. Голові студентських громадських об'єднань ввести до складу Профкому студентів КНЕУ імені Вадима Гетьмана.

2. Затвердити Положення «Про студентське самоврядування в КНЕУ імені Вадима Гетьмана».

3. Узгодити Положення всіх студентських громадських об'єднань з основними засадами Положення «Про студентське самоврядування в КНЕУ імені Вадима Гетьмана».

4. Голові Первинної профспілкової організації студентів КНЕУ імені Вадима Гетьмана написати листи-звернення на ім'я Президента України, Прем'єр-міністра України, Міністра освіти і науки України стосовно вирішення проблемного питання, яке виникло навколо 6-го гуртожитку.

правового захисту.

2. Організаційно-фінансова комісія.

3. Оздоровча комісія.

4. Житлово-побутова комісія. (Голова житлово-побутової комісії є головою Координаційної ради студентів).

5. Комісія з питань культури.

6. Комісія з питань спорту та туризму.

7. Комісія з питань працевлаштування.

Кожне профбюро факультету працює за такими ж напрямками і має такі ж комісії.

Саме за такою системною структурою працює наша профспілка.

На сьогоднішній день ми намагаємось у повній мірі захистити соціально-економічні права та інтереси членів нашої профспілки, а саме: право на якісну освіту, поліпшення житлово-побутових умов, оздоров-

праці. Саме для ефективної організації наукової роботи студентів працює НСТ.

Основними завданнями НСТ КНЕУ є: – виховання гармонійно розвиненої особистості студента;

– розкриття і розвиток хисту студентів у різних напрямках наукової діяльності;

– закріплення у студентів теоретичних та практичних знань, розвитку творчого мислення та досягнення синергійного ефекту в освоєнні навчальних дисциплін;

– сприяння під керівництвом провідних викладачів вирішенню конкретних практичних проблем суб'єктів господарювання;

– набуття студентами досвіду організації та участі у науково-дослідній роботі, наукових дискусіях, конференціях, семінарах, тощо;

– здійснення науково-дослідної та науково-практичної діяльності шля-

самоврядні організації зіткнулись з тими ж проблемами фінансування, внесків, побудови відносин з іншими органами державної влади.

Тому є доцільнішим відродити повністю життя Профспілки та НСТ, усунути недоліки, удосконалити методи та форми роботи, залучитися підтримкою та розумінням адміністрації, саме до такого рішення прийшли студенти КНЕУ імені Вадима Гетьмана.

23 квітня 2008 року в Концертній залі університету відбулась Конференція (Загальні збори) студентів ДВНЗ «Київський національний університет імені Вадима Гетьмана», у якій взяло участь 400 студентів університету.

На порядок денний були винесені наступні питання:

1. Завдання та структура студентського самоврядування в КНЕУ імені Вадима Гетьмана.

Доповідач – голова Бізнес-інку-

БАЖЖЮ

Газета кредитно-економічного факультету

20 травня — День банкіра

Престижно і відповідально

Сьогоднішні студенти кредитно-економічного факультету – майбутні банківські працівники. Отже, професійне свято їхніх старших колег – це і їхнє свято. Напередодні цієї дати я зустрівся з викладачами КЕФу і попросив їх відповісти на одне запитання: « Чи престижно бути банкіром? Якщо так, назвіть три аргументи «за». Ось що вони відповіли.

Людмила Олександрівна ПРИМОСТКА, завідувач кафедри менеджменту банківської діяльності:

– За 15 останніх років банкір є однією з найпрестижніших професій. По-перше, банківська система розвивається динамічно. Це саме та сфера, через яку проходять фінансові потоки держави. Та сфера, яка розвивається найбільш правильно, адже за цей час зроблено дуже багато, є реальні результати. Якщо людина є банкіром, вона відчуває причетність до цих процесів, що приносить їй моральне задоволення.

По-друге, банки – це установи, які працюють найбільш відлагоджено. Тому що у нас бувають ситуації, коли підприємства, навіть державні, з тих чи інших причин не можуть працювати, несвоєчасно виплачують зарплату робітникам. А банки – ті установи, які систематично задовольняють працюючих матеріально. У банківській сфері зарплата – найбільш стабільна і достатньо висока. А інтелектуальна праця приносить людині не лише матеріальне, а й моральне задоволення.

По-третє, практична сторона: для молодих людей, які дивляться в майбутнє, робота банкіра – гарний початок їхньої кар'єри. Це не обов'язково, що банкіром треба залишатися на все життя. Звичайно, можна міняти свої професійні інтереси. А праця банкіра на початку кар'єри загартовує на все життя, людина може працювати в будь-якій сфері, це дає їй переваги у кар'єрному рості. Досвід Західних країн свідчить, що багато успішних бізнесменів у минулому були банкірами.

Михайло Іванович ДИБА, декан кредитно-економічного факультету:

– У першу чергу престижність професії визначається потребою. А потреба у гарних банкірах, які можуть організувати процес суспільного виробництва на благо розвитку рідної країни, є. Але їх не так уже і багато. Дійсно, банкіри стали популярними.

По-друге, це та сфера діяльності, яка є кровносною системою за безпечення будь-якого суспільного організму.

І по-третє, діяльність у банківській сфері є дуже перспективною. Саме перспективність є одним із факторів того, що багато студентів хочуть стати банкірами.

Усі ці фактори тісно переплітаються між собою, адже вони забезпечують прерогативу у визначенні місця працевлаштування, прерогативу усієї діяльності. А суспільство формує цю потребу.

– Михайле Івановичу, що б Ви побажали нашим студентам, аби вони стали успішними банкірами?

– Коли я зустрічаюся з першокурсниками, завжди бажаю їм, щоб вони стали, в першу чергу, людьми, незалежно від того, яка в них буде спеціальність. А банкір повинен бути вдвічі-втричі кращим, ніж середній громадянин. Адже він є інтелектуальною, розвинутою, культурною, перспективною людиною. Зовні його відрізняють елегантність, витонченість, інтелегентність. Нашим випусникам бажаю бути саме такими.

Тетяна Володимирівна МАЙОРОВА, завідувач кафедри банківських інвестицій:

– По-перше, банкіром бути престижно в тому випадку, якщо фахівець розуміється, що таке банківська справа, і розуміє своє місце в банківській справі.

По-друге, престижність професії банкіра полягає в тому, що підприємці і випусники нашого університету мають можливість працювати не лише у банківських установах, а й у інших сферах, оскільки будь-яка сфера тісно пов'язана з банківською справою. Це кредитне обслуговування, розрахунково-касове обслуговування і т.д.

По-третє, престижність професії банкіра полягає в тому, що фахівець із спеціальності «Фінанси і кредит» є бажаними не лише для банківської справи, а й для інших сфер економіки.

Анатолій Миколайович МОРОЗ, завідувач кафедри банківської справи, д.е.н., професор:

– Звичайно, що престижно. Тому що банки – це одна з головних ланок в економіці. Це кровноносні судини, які мають зв'язок з усіма галузями економіки не лише з економічними структурами. Банки обслуговують людей за всіма напрямками діяльності.

Престижність впливає в першу чергу із значимості банків в економіці. По-друге, вона впливає ще й із матеріального заохочення. У банках, особливо ділових, пристойна зарплата, існує повне стимулювання, щоб людина могла краще працювати.

Ось ці фактори, на мою думку, і обумовлюють престижність банківської справи.

Вислухавши думки мудрих і досвідчених викладачів, я зробив для себе висновок, що майбутню професію обрав не дарма. А отже, щоб отримати її, нам, студентам кредитно-економічного факультету, необхідно вчитися так, аби стати справжніми професіоналами.

Гордість нашого університету

ЩАСЛИВА ЗІРКА ВОЛОДИМИРА МАТВІЄНКА

Зі стін нашого університету вийшли сотні, тисячі випусників, які знайшли своє місце в житті, стали справжніми професіоналами, прекрасними науковцями, мудрими керівниками, успішними банкірами і бізнесменами. У першому ряду, безперечно, стоїть й ім'я Володимира Павловича Матвієнка – Голови Правління Акціонерно-комерційного промислово-інвестиційного банку, професора, члена Академії наук України, Української технологічної академії, Української екологічної академії наук, відомого політичного і громадського діяча. Володимир Павлович – гордість нашого університету.

...Старшокласнику Володі Матвієнку у школі найкраще давалися точні науки. Алгебра, геометрію, фізику схоплював на льоту. Але і літературу любив. А ще малював гарно. В його атестаті не було жодної трійки. Здавалось, перед здібним юнаком відкриті всі дороги. З дитинства мріяючи про медицину, випусник вирішив спробувати щастя у Ленінградській військово-медичній академії. Однак клеймо сина «ворога народу» зробило свою чорну справу – сюди його не взяли. Те ж саме повторилось і в Київському медичному училищі.

Володимир не здався, назвавшись сином матері-одиначки, — юнак успішно склав вступні іспити і став студентом Київського фінансово-економічного інституту. Коли їхав до Києва, проговорився попутникам про спеціальність. І не радий був. Старий чоловік неприязно так пожартував: «Здорові хлопці в офіцери, в інженери йдуть, а ти, що, калічка?» У ті роки професія економіста не користувалась великою популярністю. Однак часи змінюються...

Свою трудову діяльність хлопець із Житомирщини розпочав у 1959 році кредитним інспектором Ждановського відділення Будбанку СРСР Донецької області. Згодом працював ревізором, заступником керуючого Донецької обласної контори Будбанку СРСР. Потім рік за роком, крок за кроком все вищими ставали сходинки кар'єри молодого фахівця.

– Я любив свою роботу і вірив у неї, – з гордістю говорить Володимир Павлович. – Уже тоді розуміючи, що для просування вгору здобутих знань недостатньо, вступив до аспірантури Київського інституту народного господарства.

У 25 років Володимир Матвієнко вперше був призначений на керівну посаду – керуючим Артемівським відділенням Донецької обласної контори Будбанку СРСР. Непросто було молодій людині вживатися у роль керівника – його хлоп'яча зовнішність не викликала у відвідувачів належної поваги. І все ж нова посада стала для Володимира Павловича серйозним кроком до оволодіння масштабними ділянками банківської роботи.

... Життя невпинно йшло вперед. Через 20 років після закінчення інституту, у 1979 році, Володимира Матвієнка запросили до Києва, як досвідченого професіонала своєї справи. За плечима був уже великий досвід роботи, диплом кандидата економічних наук, звання доцента і 17-річний стаж викладацької діяльності. А у 1982 році його призначили керуючим Українською республіканською конторою Будбанку. На новій посаді Володимир Павлович показав себе як вимогливий керівник, для якого у роботі не існує дрібниць.

У 1991 році рішенням Верховної Ради УРСР В.Матвієнко був призначений першим Головою Правління Національного банку України. Завдяки запровадженню В.П.Матвієнком купона багаторазового використання Україна уникла гострої кризи готівкових коштів на початку 90-х років. Він був ініціатором створення і впровадження української національної валюти – гривні, що стало першим кроком до економічної незалежності української держави, сприяло стабілізації грошового обігу та споживчого ринку, зниження рівня інфляції, збільшенню надходжень іноземної валюти в Україну. Правильна оцінка економічної ситуації в державі та виважені дії першого Голови Правління Національного банку України В.П.Матвієнка щодо виведення фінансової системи України з кризи підготували правову і методологічну базу для роботи фінансових установ України.

В.П. Матвієнко створив у 1992 році Український акціонерний комерційний промислово-інвестиційний банк (Промінвестбанк), який сьогодні є найпотужнішою фінансово-кредитною установою України з найбільшим власним капіталом. У 2003 році за рішенням міжнародних організацій Промінвестбанк визнано Банком року в Україні. Банк входить до 1000 найбільших банків світу.

У 1997 році за ініціативи Голови Правління Промінвестбанку Володимира Матвієнка заснований Київський інститут банківської справи. З 1998 року професор В.П. Матвієнко очолює цей вищий навчальний заклад.

Володимир Матвієнко – літературно та музично обдарована людина. Автор книг «Держава і банки», «Автограф на гривні», «Роздуми банкіра», численних праць з економіки та банківської справи, поетичних і пісенних збірок «Люблю я свою Україну», «На рідних роздолах», «Оберіг пам'яті», «Самотужки по життю» та ін.

Володимир Матвієнко нагороджений орденами Ярослава Мудрого, Дружби народів, «Знак Пошани» та ін. У 2004 році йому присвоєно звання Героя України із врученням ордена Держави. Як данина його заслугам планета, зареєстрована у міжнародному каталозі під номером 6622, отримала ім'я «Матвієнко».

Життєвий шлях людини, професіонала, керівника Володимира Павловича Матвієнка повинен бути взірцем для кожного студента нашого факультету та й університету в цілому.

Олексій СТРОКАЧ, студент I курсу, кредитно-економічного факультету.

БАНКІЖТЮ

Газета кредитно-економічного факультету

ОЛІМПІАДА ДЛЯ МАЙБУТНІХ БАНКІРІВ

Вже стало традицією на початку квітня проводити змагання серед майбутніх банкірів. Третій рік поспіль Всеукраїнська олімпіада з банківської справи проходить у стінах нашого університету.

Цього року честь свого навчального закладу захищали 70 студентів з 38 ВУЗів України. Це найбільша кількість учасників за три роки проведення олімпіади з банківської справи в КНЕУ. В олімпіаді брали участь представники з 20 міст нашої держави: Донецька, Дніпропетровська, Запоріжжя, Києва, Кременчука, Кривого Рогу, Луганська, Луцька, Львова, Маріуполя, Севастополя, Сімферополя, Сум, Тернополя, Ужгорода, Харкова, Хмельницького, Чернівців, Чернігова та Ялти.

Так само, як і минулого року, II етап Всеукраїнської студентської олімпіади передбачав виконання учасниками письмового завдання зі спеціальності «Банківська справа». Він включав два тури, в яких були запропоновані теоретичні та практичні завдання з курсів: гроші та кредит, банківські операції, центральний банк та грошово-кредитна політика, аналіз банківської діяльності, інвестиційний аналіз.

Оцінюючи результати виконання учасниками конкурсних завдань, журі враховувало ступінь самостійності мислення, логіку викладання, вміння формулювати та обґрунтовувати висновки і пропозиції.

Відкриваючи олімпіаду, декан Кредитно-економічного факультету М.І.Діба підкреслив, що проведення таких олімпіад ставить перед учасниками дуже відповідальну задачу – якнайкраще презентувати знання, отримані у своєму ВУЗі.

На жаль, за результатами II етапу Всеукраїнської студентської олімпіади зі спеціальності «Банківська справа» жоден учасник не виборов диплому першого ступеня, адже відповідно до Положення Міністерства освіти і науки України, дипломом першого ступеня нагороджується учасник, який набрав більше 160 балів за результатами II етапу олімпіади.

Дипломами другого ступеня нагороджено студента 5 курсу Київського національного університету ім. Т.Шевченка Дениса Базарного та студентку 5 курсу Одеського державного економічного університету Валентину Шкуренко. Вони обоє набрали по 151 балу і поділили між собою перше місце в рейтингу результатів. Крім того, дипломи 2 ступеня одержали: студент 5 курсу Київського національного університету ім. Т.Шевченка Антон Ломага та

вчального закладу «КНЕУ ім.В.Гетьмана» Лілія Танська, студентка 4 курсу ДВНЗ «Українська академія банківської справи НБУ» Анна Буряк, студент 4 курсу Одеського державного економічного університету Анатолій Шоп та студент 5 курсу Львівської комерційної академії Сергій Шабанов.

У своєму зверненні до учасників олімпіади та викладачів М.І.Діба наголосив, що необхідно відокремити олімпіади для магістрів та олімпіади для бакалаврів, адже це

студентка 4 курсу Київського національного економічного університету ім. В.Гетьмана Наталія Джулай, які отримали по 144 бали і, відповідно, зайняли друге місце в рейтингу. Також, дипломом другого ступеня нагороджено студента 4 курсу Університету банківської справи НБУ Дмитра Юргелевича (з результатом у 142 бали і третім місцем у рейтингу) та студента 5 курсу ДВНЗ «Українська академія банківської справи НБУ» Михайла Ребрика (140 балів і 4 місце у рейтингу).

Диплом третього ступеня виборола студентка 4 курсу Київського національного економічного університету ім. В.Гетьмана Юлія Чамро, яка за результатами олімпіади отримала 139 балів і, відповідно, п'яте місце в рейтингу. До десятки лідерів також увійшли: студентка 4 курсу Криворізького економічного інституту Державного вищого на-

зрівняє всіх студентів у можливості вибороти перемогу. На завершення, декан Кредитно-економічного факультету запросив усіх учасників олімпіади вступати до магістратури КЕФ нашого університету. «В першу чергу, я всім вам зичу здоров'я, щоб ви могли досягати нових вершин!» – завершив своє звернення до присутніх М.І.Діба.

Особливу подяку організатори висловили спонсорам: АКБ «Національний кредит», Райффайзен банку Аваль, ВТБ Erste Bank, а також партнерам - журналу «Вісник Національного банку України», журналу «Банківська справа» та компанії КРМГ.

Р.С. Цікаво, яке ж враження після завершення олімпіади залишилось у гостей нашого університету? Я поспілкувалася з одним з учасників олімпіади – студентом 4 курсу Приазовського державного технічного університету Сергієм Рашевським.

– Сергію, як настрої після оголошення результатів? Не дуже засмутився?

– Знаєш, наш університет лише вдруге брав участь в такій олімпіаді. Минулого року ніхто з наших не дійшов до другого туру, тому я навіть не знав, що він являє собою. До того ж, на мою думку, непогано було б, якби четвертий та п'ятий курси брали участь в окремих олімпіадах. Так ми всі були б прирівняні в правах. А взагалі, те, що я дійшов до другого туру, – непоганий результат. Тому засмучуватись немає підстав.

– А як тобі наше місто? Сподіваюсь, був час ним поблукати?

– Звісно! (Посміхається) Де ми лишень не були! До речі, можеш

фото подивитись, я їх більше двох тисяч зробив!

– ?! Активно ви відпочивали після мозкового штурму...

– Я тут хотів запитати... А правда те, про що говорив ваш декан? Що наступного року ви вже не будете проводити олімпіаду у вашому університеті? Просто мені в моєму сказало, що наступного року теж я поїду. І, якщо чесно, я хотів би знову потрапити до вас в КНЕУ...

Р.Р.С. Підсумовуючи, хотілося б ще раз привітати наших студенток – Наталю Джулай та Юлю Чамро з чудовими результатами. Ми пишаємося, що вчимося разом з вами!

Олена ДЯДЕНКО,
студентка 4 курсу КЕФ.

На часі

СТАРОСТА – ЛІДЕР ГРУПИ,
ПОМІЧНИК І ПАРТНЕР ДЕКАНАТУ

Роль старости групи у сучасному навчальному процесі з кожним роком зростає. Але є певні вимоги до самого ватажка студентів, які визначені Положенням про обов'язки старости. У багатьох вищих навчальних закладах існує студентська кругова порука. І це, з одного боку, добре. А коли вона завдає шкоди і студенту, і навчальному процесу, то це вже не порука.

Ці та низка інших питань стояли на порядку денному зустрічі декана кредитно-економічного факультету М.І.Діби із старостами I-IV курсів.

– Вимоги до університету і вимоги до наших студентів відповідно до тих заходів, що відбуваються у світовому просторі, будуть зростати – життя змусить, – сказав, відкриваючи зустріч, Михайло Іванович. – Тому у зв'язку з цим перед нами поставлено триєдине завдання, яке

треба виконувати.

Перш за все, це – знання іноземної мови. Як підкреслив М.І.Діба, в університеті є всі можливості опанувати її і вивчити не лише на побутовому рівні, а й більш досконало.

По-друге, це – безпосереднє знання інформаційних систем і технологій.

По-третє, це – знання своєї спеціальності. Але все життя набуті знання треба буде удосконалювати, поповнювати.

Сьогодні першочергове завдання студентів – навчатись, не пропускаючи жодного заняття. На жаль, це розуміють не у всіх групах. Подекуди лекції відвідує лише половина студентів, буває, що на заняттях присутні лише 20-30 відсотків юнаків і дівчат.

На такі випадки порушень дисципліни першим повинен реагувати староста. Саме він разом з деканом зобов'язаний дбати і про успішність «однокашників», і

про зміцнення дисципліни. А ще староста сам особисто зобов'язаний відвідувати заняття щодня, добре вчитись, тим самим показуючи гарний приклад своїм товаришам.

Про побут і відпочинок тих, хто проживає в гуртожитку, теж йшла мова на цій зустрічі. Декан факультету щиро, довірливо, по-батьківськи розмовляв зі студентським активом. Просто і дохідливо сказав: «Не губить свою молодість такими шкід-

ливими звичками як пияцтво, куріння, наркоманія, адже життя не пробачить цього вам».

На завершення зустрічі перетворилася на зацікавлений діалог мудрого, досвідченого керівника-наставника і студентських лідерів. Висновки усі зробили однотайний: староста – лідер групи, помічник і партнер деканату.

На мою думку, ця зустріч не мине безслідно. Для тих старост, хто вже не перший рік «тягне цього воза», дасть новий поштовх у роботу, для початківців – стане гарним уроком, як будувати стосунки з однокурсниками і деканатом.

Олексій СТРОКАЧ,
студент 7 групи I курсу,
кредитно-економічного факультету.

Б А Ж Ж Ю

Газета кредитно-економічного факультету

ЕКОНОМІЧНІ КАЗКИ НА КЕФ

Коли на початку минулого семестру наш викладач з дисципліни «методика викладання економіки» повідомила нам те, що одним з завдань є театралізована постановка ЕКОНОМІЧНОЇ КАЗКИ У ВІРШАХ, ми подумали, що це, або невдалий жарт, або п'ятірку з цієї дисципліни ніхто не отримає, або викладач просто переплутав наш інститут із інститутом Поплавського. Минав тиждень за тижнем, а ми все ще й не знали з якого боку підійти до написання казки. Хто ж з нас тоді міг знати, що одна з наших казок не тільки пройде до фіналу, а що наша група перемаже одразу з двома казками. Та смак перемоги минає, а нам залишається не тільки приємні спогади, а вміння працювати у команді, прислухатися один до одного, набута толерантність та вміння вільно без страху і хвилювання виступати перед великою аудиторією. Але я забігаю наперед.

ліна виховує нас студентів, вже здавалося б вихованих людей, допомагає краще пізнати не тільки своїх одногрупників, а й самого себе. Взагалі, мені дуже подобається ідея економічних казок, бо отак граючись можна не тільки вчитися, а якось урізноманітнити студентське життя, відчути командний дух. Багато хто каже «навіщо це майбутньому банкіру?» А я вважаю, що формули — формулами, а кожному з нас колись доведеться виступати перед аудиторією (навіть у банку, демонструючи якийсь проект), співпрацювати з іншими, вміти визнати свою помилку, прислухатися до поради інших. Постановка економічної казки не тільки дала нам неоціненний досвід у всьому цьому, а й надала нам можливість подивитися на себе зі сторони та побувати у казці! За що особисто я дуже вдячний», — поділився враженнями студент дев'ятої групи Балакін Микола.

Цього року економічні казки зібрані не дуже багато людей і після вдалих виступів навіть стало сумно, що зал був неповний, але були у залі і поважні гості. Доки журі підбивало підсумки і вирішувало: хто ж стане переможцем, слово надали заступнику декана Ходакевичу Сергію Івановичу, який вже декілька років поспіль не залишається байдужим до творчості майбутніх банкірів. В очах Сергія Івановича було помітне щире неспішно задоволення від побаченого. Він висловив велику

подяку викладачам, які дають змогу студентам проявити себе не тільки на парах, а й розкрити себе як творчу особистість. Бо економічні казки у нашому інституті практикуються тільки викладачами кредитно-економічного факультету, а інші факультети, поки що, можуть нам тільки заздрити. Також відмітив, що особисто для нього це можливість познайомитися з нами у неформальній обстановці, побачити не тільки двійників та відмінників, з якими найчастіше має справу деканат, а просто талановиту молодь.

Що ж це враження глядача, а що думать про цей проект самі учасники. Своїми враженнями поділився ще один студент дев'ятої групи третього курсу Доценко Олександр: «Психолого-педагогічний цикл дисциплін — це один із найцікавіших циклів, які пропонуються студентам для вивчення. Для того, щоб зрозуміти наскільки захоплюючі дисципліни цього курсу, необхідно відчути їх, якто кажуть, «на власній шкурі». Що я особисто зміг зробити під час виконання одного з завдань, запланованих за програмою курсу, а якщо бути точним, то це написання економічної казки.

На перший погляд, для мене та моїх одногрупників це завдання здалося трохи складним та дещо дивакуватим, бо раніше з таким видом роботи ми ніколи не зустрічались. Але, коли розпочалася робота над цим проектом, ми всі без виня-

тку настільки ним захопились, що назад дороги вже не було. Ми так пройнялися цією роботою, що у кожного з'явився вільний час, якого до того не було. Кожен день усі розмови у нашій групі були тільки про казку: яку обрати економічну тему, як її розкрити у віршованій формі та ще й по ходу сюжету казки, як це все краще обіграти, де взяти декорації та реквізит. Загалом, проблем вистачало. На початку у нас навіть думок про перемогу не було, ми працювали, щоб не стати посміховиськом. Але всі ми були однією командою, докладали максимум зусиль, тому відступати назад ніхто й не думав.

Команд, які пройшли до фіналу, було декілька, і ми були серед них, тому дух конкуренції підтримував всіх і кожного. Ще на репетиції, перед самим виступом, у залі було відчутно, що всі учасники дуже хвилюються. Хотілося, щоб усе було ідеально, але генеральна репетиція була не найвдалішою. Але ми не встигли й оком зморгнути, як вже оголосили казку нашої групи. Ми виклалися максимально. І це було не даремно, наші старання гідно оцінили, адже журі визнало нас переможцями. Наші зусилля були не марними. Ми вклали всю душу у нашу казку, і радість перемоги та оплески і посмішка глядачів стали найкращою нагородою (звісно не єдиною).

А, взагалі, весь той час, що ми

провели разом, вся робота, яку ми робили разом, все це нас об'єднало у велику сім'ю. І особисто я не жалкую жодної секунди свого часу, проведеного разом з моїми друзями у створенні казки. І я сподіваюся, що кожен учасник і глядач буде ще довго пам'ятати ці хвилини щастя».

Окремо треба зазначити те, що проект не стоїть на місці, і його ініціатори з кожним роком намагаються вкласти у нього щось нове. Цього року це була поява нового конкурента. Із студентськими командами цього року суперничали молоді викладачі. Особисто у бачила їх виступ тільки з-за лаштунків, бо у цей час ми готувалися до виходу на сцену, але чула враження глядачів та конкурентів. Зрозуміло, що для викладачів це був дебют (як і для нас усіх), але у багатьох склалася думка, що ними було докладено недостатньо зусиль, і вони недооцінили своїх конкурентів. Але погодьтеся: вони молодці, що взагалі пішли на цю авантюру, не посоромилися, знайшли час і на рівних умовах зі студентами виступили і не раз викликали усмішку у глядачів. Сподіваємося, що безпосередня участь викладачів у економічних казках стане доброю традицією, і вже у наступному році вони візьмуть реванш і...

Чого ж дійсно шкода: чарівна казка закінчилася, і у понеділок ми, як завжди, підемо на звичайні лекції і семінари. Але з нетерпінням чекаємо наступного, ювілейного 10 року проекту обов'язково подивимося, як теперішній другий курс у наступному році створить свої казки, а ми, цьогорічні переможці, можливо, складемо їм конкуренцію (звичайно, якщо запросять). Так що хай вам щастить на нелегкому творчому шляху. І бережіться!

І доки не забула, особисто від мене і від усіх ваших студентів, для яких ви розкриваєте чарівний світ казок:

Дякуємо вам, Людмила Миколаївно!

NEWS про вуз

ОГОЛОШЕНО РЕЗУЛЬТАТИ П'ЯТОЇ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ ОЛІМПІАДИ ПІД ЕГІДОЮ UNICREDIT GROUP

8 квітня 2008 року стартувала П'ята всеукраїнська студентська олімпіада, яка цього року проводиться під егідою Unicredit Group. Основна мета заходу – допомога талановитій студентській молоді у виявленні та розвитку власних зді-

бностей, а також створення сприятливих умов для професійної реалізації.

Перший тур Олімпіади традиційно проходив шляхом дистанційного тестування в режимі online за місцем розташування вищих навчальних

закладів, студенти яких беруть участь в Олімпіаді. Студентам пропонувалось відповісти на 80 запитань з банківської справи, менеджменту та економічної теорії. Цього року частину питань було сформульовано англійською мовою на знання англомовної фінансової термінології.

В online-тестуванні взяли участь 1173 студенти з 86 вищих навчальних закладів України. Від КНЕУ імені Вадима Гетьмана в олімпіаді участь 38 студентів напрямків: банківська справа, фінанси і, вперше цього року, економіки підприємств.

Найкращі результати в online-тестуванні показали студенти: Кустова В.О. (6000 балів), Чопа О.Ф. (5700 балів), Бондаренко І.В. (5600 балів), Гаврилюк А.А. (5600 балів), Дячок І.-А. (5600 балів), Джулай Н.С. (5400 балів), Крохмаль Ю.Ю. (5400 балів), Межеріцький В.В. (5400 балів), Скопінцева Н.О. (5400 балів), Берегій Р.Ю. (5300 балів), Козачко М.В. (5300 балів), Лещенко О.В. (5300 балів), Саленко В.А. (5300 балів),

Стрижак А.П. (5300 балів), Козаченко М.В. (5200 балів), Салтанов М.А. (5200 балів), Юзьків Н.В. (5200 балів).

Як зазначають організатори, цьогорічні змагання засвідчили найвищі результати за п'ять років проведення Олімпіади.

За результатами тестування студенти, які набрали від 5500 балів, потрапили до рейтингу «ТОП-100 найкращих студентів України». Вони будуть нагороджені відповідними сертифікатами з правом проходження практики у банках Unicredit Group в Україні.

ПРОФ.СОМ

ТИ В АКТИВІ ЧИ..?

Студентське життя – це не лише сірі будні, проведені за партою в просторій аудиторії, а й яскравий незабутній час, який приносить нові знайомства, враження, багато позитивних емоцій. Можливість реалізувати себе як творчу особистість, втілити в життя власні ідеї та розвинути кругозір надає активна участь у громадському житті. Тому дуже приємно відзначити, що так багато студентів долучилися до профспілкової діяльності на фінансово-економічному факультеті.

Три місяці роботи новообраного профбюро ФЕФ відзначилися багатьма яскравими подіями. День народження факультету 29 листопада 2007 року, організація святкування якого проводилася з ініціативи самих студентів, які підготували неперевершені концертні номери. На сцені молоді фінансисти розкривали свої таланти та здібності. Вражав лі-

ричністю вокал, піднімали настрій жартівливі слова ведучих та гумористичні мініатюри, а також додавали фейєричності хореографічні постановки. Святкування продовжилось в нічному клубі «Greenwich», де всім відомий Коста Бігус забезпечив хороший, піднесений, сповнений позитиву настрій, провівши ряд цікавих конкурсів.

День Святого Валентина ФЕФ зустрічав в очікуванні приємних сюрпризів. Студенти активно підписували «валентинки» та мали можливість оспівдитися в коханні, виразити симпатію один одному за допомогою пошти для закоханих. Скринька була настільки переповнена, що наступного року нам потрібно буде добряче підготуватися до святкування.

До дня 8 березня хотілося привітати всіх без винятку, тому було створено привітальну групу з активістів, які завітали на

кафедри зі щирими побажаннями та теплими словами. Студентські керівники 13-16 та 17-20 груп 2 курсу Сергій Костюк та Ольга Манк підготували чудові стінгазети з яскравими малюнками та оригінальними історіями про жіноче свято.

Тому хочеться подякувати усім-усім, хто активно долучався до організації заходів на ФЕФ, допомагав зробити наше життя цікавішим та більш незабутнім. Особливо потрібно відзначити студентів 2 курсу, які не тільки виконували різноманітні доручення, а й виступали авторами багатьох ідей та вміло і справно втілювали їх у життя. Сподіваємось, що й надалі будемо робити все якомога краще на благо нашого рідного фінансово-економічного факультету.

Наталія Шендрик,
голова профбюро ФЕФ,
Мирослав Катона,
студентський керівник 2 курсу.

Інша сторона профспілкової діяльності...

Профком студентів та аспірантів КНЕУ імені Вадима Гетьмана – це організація, яка розвиває свою діяльність у багатьох напрямках. Не останнє місце посідає благодійність та організація багатьох міроприємств на користь суспільства. Тому дуже хочеться поділитися своїми враженнями стосовно ідеї відродження колишніх «суботників» в м. Києві. З ініціативи відділу у справах сім'ї та молоді виконавчого органу Шевченківської районної у м. Києві ради (Шевченківської районної і м. Києві державної адміністрації) було організоване прибирання території дитячого табору на Трухановому острові, так зва-

ний «суботник». Студенти КНЕУ взяли активну участь у цьому заході. Слід відзначити профспілковий актив факультетів ФЕАПК та ФЕФ, а саме Олю Заболодько, Олексія Жигадла, Катю Мамушеву, Дашу Насонову, Вову Манька та Сергія Костюка, які знайшли час та не побоялися ранньої пори, щоб попрацювати для дітей, які вже зовсім скоро прийдуть відпочивати в затишні будиночки на острові біля Дніпра.

У свою чергу, хочемо сказати велике спасибі організаторам такого масштабного міроприємства, адже люди роблять справді світ кращим. Втома від прибирання компенсувалася задо-

воленням від спілкування з розумними людьми та розумінням того, що ти щось робиш корисне. Нехай це буде маленька крапля у великому океані життя, але це вже початок до самоудосконалення та виховання у собі почуття власної гідності.

Думаємо, що подібну акцію проведемо і в стінах рідного КНЕУ, адже студенти нашого університету – добрі, розуміючі, активні, співчутливі люди, які ніколи не полишать у біді, а завжди прийдуть на допомогу!

Інні Добровольська,
голова профбюро ФЕАПК,
Наталія Шендрик,
голова профбюро ФЕФ.

Нарешті ми дочекалися закінчення відбіркового етапу змагань за звання найкращої красуні нашого університету. Нарешті нам відомі імена всіх чарівних представниць від кожного факультету, яким випала честь позмагатися за титул «Міс КНЕУ 2008».

ВЕСНА ІДЕ – КРАСУ НЕСЕ

З року в рік конкурс «Міс КНЕУ» все більше укорінюється в стінах нашого ВУЗу. З кожним роком позмагатися за звання першої красуні (серед, без сумніву, найвродливіших дівчат) волеє все більша і більша кількість представниць чарівної статі. Варто також

«Міс ФЕАПК» стали Личко Галина та Грень Ольга;
«Міс КЕФ» стали Верховод Ірина та Фастовець Ольга;
«Міс МЕІМ» стали Паляничко Ольга та Воїна Марія;
«Міс ЮФ» стали Рибалко Катерина та Антонова Олександра;
«Міс ФЕУ» стали Плітніченко Анастасія та Шолудько Юлія;
«Міс ФМ» стали Коваленко Тетяна та Блінохватова Анна;
«Міс ФЕФ» стали Донець Анна та Кузьмич Анна;
«Міс ОЕФ» стали Ткачова Катерина та Кравцова Антоніна.

зазначити той приємний факт, що серед учасниць дійства вагомою частину складають саме студентки перших та другів курсів, що не може не радувати.

Краса з покон віків була, є і залишатиметься для будь-якої жінки її головною зброєю та магнічними чарами, здатними дивним чином впливати на оточуючих. Але на конкурсі «Міс КНЕУ» зовнішня краса ще не запорука успіху. Це, як то кажуть, необхідний, але недостатній атрибут. Справа у тому, що у дівчині має бути гармонійно поєднано все: розум, зовнішність, вихованість, інтелігентність, ввічливість, стриманість та багато інших невід'ємних чеснот. Тому наші конкурсантки старанно готувалися до цього змагання: ретельно вибирали сукні, що найбільш їм пасують; підбирали потрібні та найбільш влучні і доречні слова для того, аби охарактеризувати себе у конкурсі «Знайомство»; день-у-день репетирували власні постановки, танцювальні номери, пісні та відшліфовували власну майстерність, адже оцінюватиме їх доволі компетентне в питаннях краси журі, за плечима якого вже не один подібний захід.

Цього року відбіркові змагання пройшли на восьми факультетах КНЕУ ім. Вадима Гетьмана. Кожне дійство було справжнім святом, фантастичною феєрією, чарівною казкою з безліччю вродливих принцес на паркеті. Ось так спостерігаєш за тим, що коїться на сцені і не розумієш: спиш чи це справді з тобою відбувається. Така КРАСА, така ГРАЦІЯ, така ЛЕГКІСТЬ і такий ШАРМ притаманні кожній конкурсантці, що просто перехоплює дух.

Та ось усі виступи та переживання вже позаду, в залі гасне світло, голоси стихають, а пульс та серцебиття пришвидшуються... Ось він, найочікуваніший момент всього вечора. Через якусь хвилину оголосять переможницю, ім'я тих, які в майбутньому зможуть позмагатися за титул «Міс КНЕУ 2008». Ще трішки хвилювань і, нарешті, нагородження найгідніших.

Ми всі дуже раді перемозі наших красунь та водночас хочемо нагадати, що на разі Ви отримали перемогу лише у «битві», і Вам знадобиться ще чимало зусиль та терпливості, адже справжня «війна» ще попереду.

А нині, любі наші дівчата, прийміть від нас найщиріші привітання та побажання подальших успіхів, творчих звершень, непереборного бажання рухатися вперед, не зупиняючись на досягнутому, життєвого оптимізму та ясного сонця над головою! І ніколи не забувайте головного: ВИ НАЙКРАЦІ!

Марина ПРИСЯЖНА,
студентка 3-го курсу ФМЕІМ.

Від щирого серця вітаємо наших іменинників з Днем народження!!!

Савченко Івана – заступника голови профкому (4 курс, ФМЕІМ);
Григоренко Вадима – голову комісії з працевлаштування (ЮФ);
Олексюк Надію – студентського керівника (3 курс, ФЕФ);
Морарь Віктора – заступника голови комісії з питань соціально-правового захисту.

ПРОФ.com

Подія

Студентський бум – 2008

реження національних традицій», «Краща група підтримки».

Вітаємо команду **кредитно-економічного факультету**, що може по праву пишатися перемогою у номінаціях: «За найкраще декоративне оформлення», «Найкраща інструментальна композиція», «Найкращий вокальний номер» (Аліса Кренцив) та «Найкраща епізодична роль» (Антон Філімоненко).

Звучать оплески команді **юридичного факультету** за перемогу у номінаціях: «Оригінальний номер» («БітБокс»), «Найкращий акторський дует» (Луїза Курехян та Едгар Тер-Акопян), «Акторська майстерність – жіноча роль другого плану» (Дмитро Ходаковський).

Щиро вітаємо команду **фінансово-економічного факультету**, що здобула перемогу у таких номінаціях: «Розкриття теми «Економічні фантазії», «Авторська пісня» («Я королева»), «Акторська майстерність – чо-

Весна для студента – це пора кохання, натхнення, нових вражень, позитивних емоцій, шалених почуттів... Душа в цей час розквітає, бажає чогось незвичайного, неземного, піднесеного...Це час творчості!!!

Тому недаремно саме в цю прекрасну пору року ось уже третій рік поспіль за сприянням Центру культури і мистецтв Київського національного економічного університету ім.Вадима Гетьмана проводиться фестиваль творчості «Студентський БУМ».

Цього року він видався особливо яскравим, цікавим, захоплюючим та феєричним, адже вперше за історію фестивалю абсолютно всі факультети нашого університету долучилися до цього прекрасного свята студентської творчості.

Протягом цілого місяця команди жили в постійному напруженні, адже кожному хотілося отримати омріяний кубок! Вражали оригінальністю концертні номери, дивували нові й нові ідеї, захоплювало бажання довести, що саме його факультет найкращий, найвеселіший, найартистичніший, найяскравіший, найнеординарніший, най-най-най...!

24 квітня стало знаменним днем для всього університету. У концертному залі не було жодного вільного місця, тому що гала-концерт до закриття фестивалю «Студентський БУМ-2008» зібрав усіх – студентів, викладачів, співробітників. Ніякої напруженості та неприязні між факультетами не відчувалося, адже «БУМ» поєднав наші серця і примусив завмерти в очікуванні результатів...

Отже, вітаємо всіх-всіх-всіх, хто не спав ночами, пишучи сценарії, розробляючи декорації, відпрацьовуючи акторську майстерність, вітаємо всіх-всіх-всіх, хто приходив уболівати за свій факультет з яскравими плакатами підтримки та оригінальними кричалками.

Вітаємо команду **факультету управління персоналом та маркетингу**, яка стала надією фестивалю «Студентський БУМ».

Висловлюємо щирі вітання команді **факультету міжнародної економіки і менеджменту**, що виборола дипломи переможців у таких номінаціях: «Найкращий хореографічний дует» (танець «Румба») та «Найкращий гумористичний номер» («Ромео і Джульєтта»).

Пишаємося командою **факультету економіки аграрно-промислового комплексу** за перемогу у номінаціях: «Найкраща візитна картка», «За збе-

ловіча роль другого плану» (Кирило Данилюк), «Краща сценічна постановка», «Акторська майстерність – краща чоловіча роль» (Костянтин Бігус).

Захоплюємось командою **обліково-економічного факультету за перемогу у номінаціях**: «Найкращі костюми», «Найкраща хореографічна композиція», «Вокально-хореографічна композиція» («АВВА»), «Акторський ансамбль», «Акторська майстерність – краща жіноча роль» (Антоніна Кравцева).

Крім того, перемогу у номінації «Активна иворча позиція» здобули Луїза Курехян (ЮФ), Костянтин Бігус (ФЕФ) та Дмитро Костильов (ОЕФ), який ще й до того може пишатися дипломом «Прагнення до перемоги».

Особливою нагородою був відзначений студент ЮФ Денис Сурков «За інформаційну підтримку фестивалю на сайті «Контакт» в мережі Інтернет».

А тепер, нарешті, переможці «Студентського БУМ – 2008»:

3 місце – Кредитно-економічний факультет

2 місце – Юридичний факультет

1 місце – Обліково-економічний та Фінансово-економічний факультети

Відзнаку Центру культури і мистецтв отримав Факультет економіки аграрно-промислового комплексу.

Звичайно, гала-концерт став тільки початком святкування, продовжилось все в нічному клубі «Грінвіч», де в дружній, невимушеній, приємній атмосфері команди весело проводили своє дозвілля, згадуючи моменти фестивалю.

«Студентський БУМ – 2008» не залишив байдужими серця жодного, адже це дійсно було свято студентства, весни, вічної молодості.

Хочеться ще раз і ще раз подякувати організаторам, учасникам, уболівальникам! Не можна виразити звичайними словами вдячність працівникам Центру культури і мистецтв, адже ці люди були разом з нами на всіх репетиціях, конкурсних днях, допомагали, радили, підтримували, надихали...

Ну що ж, чекаємо з нетерпінням на нові зустрічі на «Студентському БУМі – 2009»!

Інна Добровольська,
Голова профбюро ФЕАПК,
Наталія Шендрик,
Голова профбюро ФЕФ.

MEMorandum

Газета факультету міжнародної економіки
і менеджменту КНЕУ

«MEMorandum» —
будь першим

Нові сюрпризи від ІДК

Іспанський дискусійний клуб не перестав нас дивувати. 25 березня 2008 року у конференц-залі І корпусу КНЕУ відбувся *Круглий стіл* на тему: «Глобальні економічні процеси та їх вплив на розвиток освіти в Європі та Латинській Америці» за участю представників посольств іспаномовних країн та викладачів і студентів нашого ВУЗу.

Приготування до проведення подібного роду дійства тривали близько півроку. Ініціативу цього разу проявили саме студенти ІДК НСТ (Дем'янов Андрій та Сухович Михайло), що бажали провести зустріч на університетському рівні для студента з метою кращого ознайомлення з іспаномовними країнами, їх економікою, соціальною культурою та дізнатися більше про сфери взаємодії нашої держави з останніми.

Дата проведення конференції спершу була призначена на 25 березня, але згодом її змінили на 26. Засідання

Круглого столу складалося з двох частин, де були представлені доповіді гостей, наших викладачів та студентів.

На Круглий стіл були запрошені представники наступних країн:

— заступник голови Місії посольства Мексика в Україні — **Хорхе Дельгадо**;

— торговий аташе економічного відділу посольства Іспанії в Україні — **Анхелес Саес Гарсія**;

— голова відділу торгівлі та економіки представництва Єврокомісії в Україні — **Луїс Мануель Портеро Санчес**;

— спеціаліст у галузі інформаційних технологій Мексика — **Сільвано Мендоса**;

— посол Аргентини в Україні — **Ліла Ролдан Васкес де Муан**

На відкритті прозвучали вітальні слова від проректора з наукової роботи, д.е.н., члена-кореспондента НАН України — Савчука В.С. З доповідями виступали викладачі КНЕУ:

д.е.н. Кальченко Т.В. та д.е.н., доцент Швиданенко О.А.

Що ж стосується самих доповідей, то всі вони були по-своєму цікавими, пізнавальними та захоплюючими. Особливо хочеться відзначити виступ Х. Дельгадо, доповідь якого стосувалася інтеграційних процесів в Європі та Латинській Америці, зокрема Мексиці. Доповідач доніс до присутніх важливість зазначеної тематики, а також окреслив сфери взаємодії України та Мексики. Більше того сеньор Дельгадо багато в чому посприяв у підготовці до Круглого столу та його проведенні. Саме завдяки його допомозі були запрошені вищезазначені почесні гості.

Також досить вичерпним та інформативним був виступ А. С. Гарсія, яка безпосередньо доповідала про сучасні процеси, що мають місце в Іспанії. Сеньйора Гарсія забезпечила всіх учасників конференції додатковими ознайомчими матеріалами

про свою Батьківщину та розширила коло знань студентів про цю іспаномовну країну. Гідно представили університет і наші студенти, серед яких виступали 3 студентки ІІІ курсу ФМЕІМ.

Прослухавши всі доповіді, можна зробити висновок про масштабність наукових досліджень та глибину володіння тематичним матеріалом всіма доповідачами. Радше також той факт, що студенти активно брати участь у конференції, ставлячи та обговорюючи різнопланові питання відповідно до вказаної теми Круглого столу.

Насамкінець, ІДК виражає подяку у сприянні організації та проведенні даного заходу ректорату КНЕУ ім. Вадима Гетьмана і особисто Т.В. Кальченку та викладачу кафедри іноземних мов Н.І.Студіліній.

Маємо надії, що започаткований у цьому році Круглий стіл, стане доброю традицією у майбутньому, і ми матимемо можливість і надалі влаштовувати подібні зустрічі з цікавими та успішними людьми.

Марина ПРИСЯЖНА,
голова НСТ ФМЕІМ.

Слово Кобзареве

Дні української мови в КНЕУ

У третьому тисячолітті, коли люди проникає у глибини космосу, досліджуючи Сонячну систему і спрямовуючи свій погляд в інші світи, все-таки найбільшою таємницею залишається її душа, незбагненні злети творчого духу. Перед сучасною педагогікою стоїть надзавдання — розробити нові засади виховання молоді на основі високих загальнолюдських цінностей: ідеалів добра, любові, милосердя, справедливості. Це можливо тільки через утвердження національної системи виховання, збереження і збагачення духовного потенціалу українського народу. Творча спадщина українських письменників дає великі можливості для реалізації поставленої мети.

Кафедра української мови та літератури щорічно проводить Дні української мови в КНЕУ. Нещодавно відбувся літературний вечір-зустріч з українським письменником Віталієм Івашенком. Поетове слово — буря думок, почуттів, асоціацій! В. Івашенко збагачує свою мову новими словами й новими виразами. У його поезіях духовне завжди домінує над тілесним, різні образи складають єдине ціле й утворюють художню структуру його сутності, яка відображає християнське розуміння людини як єдності душі й тіла. Учасники літературної студії «Українське слово» декламували вірші поета й захоплено слухали розповідь В. Івашенка про його творчий шлях. У залі панувала атмосфера мистецького діалогу між автором і залюбленими у слово слухачами.

У КНЕУ багато талановитих, охочих до літературної діяльності студентів. Тому викладачі кафедри згуртовують їх у творчі колективи літературної студії (керівник — викладач Павловська Н.С.) та наукового гуртка (керівник — доц. Товстенко В.Р.), вчать вдумливо й наполегливо пра-

цювати зі словом, відчуваючи від цього радість і отримуючи насолоду.

20 лютого 2008 року відбулася традиційна олімпіада з української мови та літератури. Оцінюючи успішність студентів, викладачі враховували не лише рівень засвоєння мовних знань (правила орфоєпії, орфографії, морфології тощо), а й уміння оперувати цими знаннями. Тому на олімпіаді студентам було запропоновано, крім тестових завдань, есе за темами: «Чи здатна книга змінити життя людини?», «Помилка — шлях до самовдосконалення». Кафедра вітає призерів олімпіади, якими стали:

Мошон Олена (6509, гр. 8) — I місце;
Поперечнюк Аліна (6509, гр. 6) — II місце;
Мосіна Маріанна (6508/1, гр. 8) — II місце;
Поліщук Ірина (6508, гр. 24) — III місце;
Козак Тарас (6508/1, гр. 8) — III місце.

21 лютого 2008 року в Київському міському будинку вчителя відбувся літературний вечір «Могутня мова великого народу», на якому були присутні студенти кредитно-економічного факультету КНЕУ. Свої враження від побаченого й почутого вони висловили у відгуках:

«За ініціативи Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Т.Г. Шевченка відбувся вечір під назвою «Могутня мова великого народу». Зі вступним словом виступив Василь Герасименко — заслужений вчитель України, який закликав нас любити рідну мову, не цуратися її, нагадав, яких утисків вона зазнала протягом багатьох століть, як її намагалася викоринити радянська влада, торкнувшись проблеми російськомовних регіонів України, зазначив, що на

сьогодні державною мовою викладають у 97,5% навчальних закладів України. Далі розпочався концерт. Хор виконав пісню на слова київської поетеси Зої Ружин «Україна є, Україна буде», а також прозвучали вірші Т.Г. Шевченка («Садок вишневий коло хати» та «Учітеся, брати мої»), покладені на музику. Дитячий ансамбль «Зернятко» під керівництвом Р. Закрецької та український академічний фольклорно-хореографічний ансамбль «Калина» продемонстрували чудове поєднання пісні й танцю. Неможливо було не помітити, як увесь зал завмер, коли заспівав пісню Сергій Мороз, адже рідко можна почути пісні, які зачаровують. На питання про актуальність подібних заходів, я думаю, відповідь дали глядачі, які аплодували стоячи!» (Н.Лисак).

«Я твердо переконаний, що крок вперед ми вже зробили, адже почали відзначати День української мови. Ми відвідуємо таке свято, хоч нас і небагато, але ми рухаємось вперед і з кожним роком будемо ставати могутнішими, до того часу, поки кожен з нас буде з гордістю говорити, що він українець, син своєї рідної землі, брат усіх тих, хто поєднаний з ним духовно, національно та культурно. Пройде кілька десятків років — і ми будемо святкувати День української мови не менш гучніше, ніж День незалежності!» (С.Пліска).

Наші студенти небайдужі до долі рідної мови, хоч якими б емансипованими та надсучасними не виглядали. Тож нижче пропонуємо роздуми тих, хто сьогодні навчається на фінансово-економічному факультеті, а завтра прагне досягти успіху в кар'єрі економіста. З рядків студентських есе про мовну ситуацію в Україні досить легко скласти строкату мозаїку мовного портрета сучасної України:

«Мою Черкащину по-праву можна назвати українськомовною. Але й тут є певні проблеми, пов'язані з мовою. І це в самому центрі України, це ж земля Великого Тараса!» (В.Лелиця).

«Гостроту й актуальність проблеми я відчула на власному досвіді. Враховуючи те, що 17 років я прожила на Дніпропетровщині, то сюрпризом не буде, якщо я скажу, що відносини з українською мовою в моєму регіоні не склалися. Занепад української мови — хвороба, але ми концентруємося лише на наслідках, а треба шукати причини!» (О.Ткач).

«На південному сході України розташоване моє Запоріжжя, де майже 95% населення розмовляє російською. На мою думку, українізація охопить не одне покоління, тому має бути виваженою й послідовною» (С.Кнут).

«Я родом з Поділля, чудового краю Західної України. Обоюм Кам'янець-Подільський, та, на жаль, Кам'янець не розмовляє українською» (О.Семенюк).

«Зараз я живу в Києві, але народився в Ханой, у В'єтнамі. Моя рідна мова протягом років переживала різні модифікації, але залишалася собою. Щодо мовної ситуації в Україні, то в останні роки все менше й менше людей розмовляють своєю рідною мовою» (Ле Х.Фіонг).

«Якщо розглянути мовну ситуацію в моєму місті Рівне, то найбільшою проблемою видається мені культура мови, точніше сказати, її відсутність» (Т.Димитрашук).

«Ще б хотіла відзначити, що спілкуватися українською мовою стало модно та «прикольо». Правда, мольдь спілкується нею задля гри, жарту, розваги, часто висміюючи тих, хто спілкується українською в повсякденному житті» (К.Яковчук).

«Для подолання проблеми потрібно, як на мене, українізувати медіа,

ресурси Інтернету, провести тестування з української мови у Верховній Раді» (І.Калашников).

«Перш за все потрібно не примушувати людей розмовляти українською мовою, а зробити так, щоб вони захотіли нею розмовляти» (А.Смирнова).

«Українська в Києві домінує лише на базарах. Іноді її можна почути на дитячому майданчику: дітлашня безуспішно навчає мови своїх 25-30-річних батьків — найбільш зрусифіковане покоління України» (А.Смирнова).

«Хоча на Сході переважає російська, це не означає, що для української там немає місця. Наша Батьківщина — єдина. Вона повинна мати єдину державну мову» (О.Кузенкова).

«Сьогодні в Україні склалася парадоксальна ситуація, коли українська мова має статус державної, а скрізь чути російську. Це дає підстави прибічникам двомовності (які, фактично, борються за російську одномовність) вимагати підвищення офіційного статусу російської мови. Але сьогоднішня розвиток країни й без державного статусу російської мови є потенційно небезпечним для майбутнього мови, нації, незалежності. Поширення російської й обмеження української — ось реальна небезпека зрушення суспільства. Ми ж повинні берегти, любити й цінувати нашу мову, бо вона є основою нації. І давайте виконувати заповіді В.Сосюри:

*Любїть Україну у сні й наяву,
Вишину свою Україну.
Красу її, вічно живу і нову,
І мову її солов'їну.*

(В.Макаренко).

Кафедра української мови
та літератури.

ПРОВОДКА

Газета обліково-економічного факультету

«Мій батько часто казав, що людині в житті потрібні три речі: хороший лікар, поблажливий священик і розумний бухгалтер. Перші дві мені майже не знадобилися, а ось третя...»

(Оскар Шиндлер)

Свідчення очевидця

Київ містичний. Етюд перший: Лиса гора.

Не знаю, як для кого, а для мене Київ – місто контрастів, у якому поєдналися дух старо-

вини та сучасна атмосфера, де невеликі, обшарпані часом і долею, будиночки, тісно пригнітилися до величезних скляних новобудов, а поруч з галасливими проспектами знаходяться затишні дворики, де життя, здається, б'ється уповільненими темпами. Та найцікавіше, що у всій цій скороминучій мішурі Київ не втратив свого власного, неповторного шарму, оповитого стародавніми віруваннями і містичними легендами, які ще й досі наводять страх на людей.

З покоління в покоління передавалися перекази про чортів, відьом та всяку нечисть, які влаштовують свої шабаші на Лисих горах... Так-так, саме горах, адже у Києві їх цілих чотири!

Але справжня, та сама легендарна Лиса гора (або ж «Лиска», як лагідно називали її кияни,) знаходиться на Видубичах біля річки Либідь. Збоку начебто й нічим не примітна: звичайний пагорб, вкритий густим зеленоліссям, та варто піднятися крутими схилами нагору...

Перед очима постає незвичне видовище, яке аж ніяк не вписується у звичний образ сучасного Києва: на величезній галявині окреслене коло, у центрі якого стоїть дерев'яний ідол Перуна чотириликого! Судячи із зовнішнього вигляду, встановлений тут зовсім недавно. Поруч – кам'яний жертвник із шматочками свіжого хліба, а з двох боків галявини витесані з дерева пащі вовків – обереги. На цьому місці зараз збираються старовіри, які не випадково обрали саме

Лису гору, адже вважається, що на галявині багато століть тому знаходилося язичницьке капище, де наші предки проводили свої обряди. Дивлячись на височезну постать Перуна-громовержця на фоні зеленого лісу, зовсім втрачається відчуття часу та місця, лише шум автомобілів нагадує про близькість «цивілізації»...

Незважаючи на всю свою легендарність, Лиса гора має сумну історію. У XIX столітті тут збудували Лисогірське укріплення, яке складалося з валів висотою 10-12 метрів та глибоких ровів. Вали наскрізь перетинали довгі тунелі, викладені цеглою, які закривалися з обох боків ґратами, — так звані потерни. За свідченнями сучасників у казармах форту одночасно могли знаходитися кілька тисяч солдат. Але, коли форт добудували, виявилось, що він уже застарів, а тому й отримав статус «укріплення-склад третього розряду». Певний час тут навіть зберігали вибухову речовину – піроксилін, а кияни навіть не здогадувались, що живуть практично на порохівниці...

На початку XX століття у Лисогірському форті встановили шибениці, де страчували політичних злочинців. За найскромнішими підрахунками тут загинуло більше 200 осіб. Тож не дивно, що люди старалися обходити гору десятою дорогою, а ці місця зажили слави не те що нечистих, а й проклятих. І лише у кінці 70-их років минулого століття Лису гору перестали контролювати військові, а

«заборонену зону» перетворили на природний парк, закладений до 1500-річчя Києва.

Зараз про цю маловідому сторінку історії нагадують хіба що вали та потерни – єдине, що вціліло до наших днів.

Сьогодні ж Лисій горі не бракує відвідувачів: іноді туристи проводять спортивні змагання, толкієністи влаштовують тренувальні бійки на мечях та старообрядці піклуються про свою святиню – капище на вершині... От тільки шабаші відьом проводяться тепер лише у легендах.

Мирослава ЗаЄць,
студентка ОЕФ, 4 курс.

ФЛЕШКА

Газета факультету інформаційних систем і технологій

Так історично склалося, що кожного року на початку квітня на кафедрі статистики факультету ІСІТ проводиться статистичний КВК. Цей рік не став винятком, і копітка підготовка команд розпочалась. Необхідно сказати, що в статистичному КВК можуть брати участь студенти всіх курсів спец. «Економічна статистика», але все ж основна частина виступу належить саме 4-ому курсу, та й вся відповідальність за організацію і проведення КВК лягає на його плечі.

Зауважу, що в статистичному КВК цінується не тільки звичний всім гумор, а передусім – «статистичний гумор», досконале знання предмету статистики саме в поєднанні з тонким гумором, вміння «жартувати по-статистичному». А тому і завдання перед двома командами постало не з легких, та і журі оцінювати виступ було доволі непросто.

До речі, декілька слів про склад журі. Оцінювали виступ команд викладачі та колеги кафедри статистики. Але склад журі був все ж особливим – усі члени журі викладають здебільшого на інших факультетах КНЕУ, а тому члени команд не були з

Скарби статистики

ними особисто знайомі. Тому в компетентності суддівського складу та в об'єктивності його оцінювання не було навіть й сумнівів.

Мені особисто випала нагода брати участь у роботі обох команд, а тому й об'єктивно оцінити їх роботу за лаштунками. Перша команда мала назву «ЗЭКІ» («Законченные Экономические Киевские Интеллектуалы»), а посаду капітана справедливо займав Андрущенко Максим. Його ентузіазм, оптимізм та вміння організувати та стимулювати роботу своєї команди стали одними з ключових факторів досягнення поставленої мети та успішного виступу.

Інша команда називалась «Еластичні Перці», а найбільша відповідальність лягла на плечі Лакштанова Сергія – капітана команди, який справився зі своїм завданням «на відмінно». Його компетентність досконале знання предмету статистики, чудові організаторські здібності, відповідальність, гарне почут-

тя гумору неабияк допомогли під час процесу підготовки «Еластичних Перців».

Не обійшлося також без сварок та неузгодженості у співпраці членів обох команд. Але велика заслуга капітанів полягає в тому, що їм обом вдалося легко подолати всі труднощі та створити сприятливу атмосферу в команді для успішної та плідної праці. Об'єктивно, обидві команди мали однаковий творчий потенціал та можливості для реалізації своїх задумів на сцені.

Кожна команда чекає на свій виступ, атмосфера стає все більш напруженою, зал та команди завмерли. Статистичний КВК відкриває зам. зав. кафедри Статистики Ващаєв Сергій Сергійович. Обидві команди виходять на сцену і ведучі оголошують черговість виступу команд та конкурсів.

До речі, структура статистичного КВК була наступною: перший конкурс – презентація команд, де перед капітанами повстало завдання з гу-

мором презентувати свою команду та показати її обличчя.

Наступним став конкурс під назвою «Історія статистики», в якому цінувались знання саме з історії статистики.

Далі оцінювався конкурс «Ребуси». За ними — шарж «Обличчя статистики», в якому команди мали змогу пожартувати на тему процесу навчання на факультеті.

Далі — конкурс «Домашнє завдання».

Заключним став конкурс під назвою «Що знає статистика?», в якому команди з гумором репрезентували отримані результати розрахункового аналітичного завдання, яке кожна з них отримала перед початком виступу.

А між конкурсами, поки команди готувались до наступного виступу, слово надавалось членам журі і викладачам, які вже не перший рік мають змогу спостерігати за проведенням зме традиційного статистичного КВК.

Все! Зіграно! Команди виходять на сцену, зал аплодує стоячи! Хіба це не найцінніша нагорода, на яку можуть розраховувати команди?! Журі підраховує бали, а заключне слово надається завідувачу кафедри статистики Манцурову І.Г., який ділиться своїми враженнями від побаченого та підтримує команди!

Прийшов час для оголошення результатів. З розривом всього в 2 бали перемогла команда «Еластичні перці». Різниця в балах — несуттєва, команди виступили чудово, але переможець має бути нагороджений. Під впливом емоцій та вражень всі вітають команди.

Наостанок, неодмінно хочеться подякувати всім викладачам кафедри статистики, а особливо завідувачу кафедри Манцурову І.Г. та зав. каф. Ващаєву С.С. за сприяння в організації та проведенні статистичного КВК, а також Пальян З.О. за моральну підтримку та проведення репетицій команд і стимулювання до роботи. Також велика подяка Потаповій М.Ю. за отриману допомогу у формуванні команд.

А. РИЖИЙ,
студент 4 курсу ФІСІТ.

Незабутнє

«Земний уклін тим, хто минуле через сучасність у майбутнє несе...»

На початку березня пройшла лекція серед студентів першого курсу фінансово-економічного факультету КНЕУ ім. Вадима Гетьмана з приводу вшанування пам'яті загиблих воїнів у Великій Вітчизняній Війні 1941–1945 років. Після чого студенти відвідали Національний музей історії Великої вітчизняної війни 1941–1945 років у місті Києві. Для кращого ознайомлення з історією визволення нашої держави від фашистів запросили екскурсовода музею, який дуже цікаво розповів про хід війни.

Головний експозиційний корпус музею — триповерхова споруда з майданом перед нею, яка вміщує до 30 тисяч чоловік. Саме тут на честь всенародних свят: Перемоги та визволення України і Києва від фашистських загарбників, проходять загальнономіські заходи за участі ветеранів та їх нащадків.

Меморіальний комплекс «На-

ціональний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941-1945 років» урочисто відкрито на схилах Дніпра 9 травня 1981 року. Основою для будівництва став творчий задум та ескізний проєкт відомого скульптора Є.Вучетича та архітектора Є.Стамо.

За розмірами та значенням колекції музею є одним з найбільших в Україні. Його зібрання нараховують понад 300 тисяч унікальних експонатів. Це дає змогу оновлювати головну експозицію та постійно діючі реліквії: «Трагедія і доблесть Афгану», «На чужих війнах»; створювати щорічно до двадцяти виставочних експозицій. На сьогодні Меморіал є провідним науково-дослідним, науково-методичним і культурно-освітнім центром з воєнної історії нашої Батьківщини. З його експозиціями ознайомилися понад 21 млн. відвідувачів із майже 200 країн світу. Враховуючи його

значення як унікальної пам'ятки вітчизняної культури, з метою збереження його історико-культурних цінностей 21 червня 1996 року Указом Президента України музею надано статус Національного. Відтоді він має назву: Меморіальний комплекс «Національний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941-1945 років».

За ці роки він став невід'ємною частиною панорами Києва, ще одним свідченням того, що подвигу народу-переможця — жити у віках.

Більшість студентів були захоплені величністю музею та багатством його експозиції. Примітними є факти всебічного висвітлення подій страшної війни, в якій український народ змушений був шукати кращої долі в умовах боротьби двох жаливих режимів. Кульмінацією експозиції є Зал Пам'яті, який увінчує невмирущу пам'ять про героїч-

не минуле, що сягає своїм корінням споконвічних християнських традицій українського народу. «Зворушливо все до болю. Земний уклін тим, хто минуле через сучасність у майбутнє несе».

Але серед них є діти, які відвідали музей, бо це було необхідно. Такі студенти не отримали ніякого задоволення від екскурсії. Не всі студенти виявили бажання відвідати музей (з трьох груп були присутніми на екскурсії 31 особа). Оскільки кияни відвідували цей музей під час навчання в школі, а студенти з інших міст у вихідні дні майже завжди від'їжджають з міста. Крім того, для організації таких культурно-просвітніх заходів необхідно виділяти навчальні години, бо розклад роботи музею не дозволяє студентам відвідувати його після навчання. Так, наприклад, історичний музей можна відвідувати на заняттях з історії.

Велика вдячність колективу Музею за самовіддану працю у справі збереження пам'яті про славні та трагічні часи нашої історії. Співробітники дійсно вкладають свою душу в експозицію. Усе тут зроблено з дотриманням історичної правди та об'єктивності, на високому художньому рівні.

Молодь потребує більше таких музеїв та експозицій. Адже тільки на прикладах патріотизму, героїзму, мужності до перемог наших бійців можна виховати справжнього громадянина! Нехай живе Україна вільна і незалежна! Слава Україні!!! Героям слава!!!

Архіпова Марина Михайлівна, Гуля Алла Володимирівна, Завистовська Ганна Іполитівна, куратори першого курсу груп 2,3 та 4 фінансово-економічного факультету, асистенти кафедри фінансів

Цікаво

Куди ж далі попрямує кубок фінансово-економічного факультету з гри «Що? Де? Коли?»?

Найбільш ініціативним та відповідальним виявився студент I-го курсу Любомир Брегман, який і став головним організатором та ведучим дійства.

Слід відмітити, що на ідею стосовно гри відгукнулося чимало студентів. На чемпіонат завітали студенти ФЕФ, МЕІМ, КЕФ, ОЕФ та ФМ, і найриємнішим було те, що збірні шкіл м.Києва також не залишились осторонь.

І так гра розпочалася! Під час реєстрації було сформовано 9 команд:

«КГБ», «Здесь и сейчас», «Амортизація», «Еврика», «Апріорі», «Скіфи», «Підрахуй маржу», «Костя і компанія», «Без назви».

Любомир Брегман розпочав гру та надав слово заступнику декана фінансово-економічного факультету Інні Миколаївні Коноваловій, яка привітала уча-

Відомо, що весна приносить кожній людині (а особливо студенту) щось нове: нові думки, нові враження, емоції, почуття... Ерудитам КНЕУ весна принесла натхнення опанувати все нові й нові вершини!.. І так, профбюро фінансово-економічного факультету взялося за роботу щодо організації гри «Що? Де? Коли?»

сників та побажала успіхів та перемог.

У скалі суддівського жюрі були Наталія Шендрік, голова профбюро фінансово-економічного факультету, та Анастасія Герштун, голова фінансово-організаційної комісії профбюро фінансово-економічного факультету.

Пролунав гучний дзвін, що засвідчив початок I-го туру (як відомо, гра складається з 3-ох турів по 12 запитань кожний). І так, інтелектуали взяли участь у обмірковувати поставлені питання.

Усі з цікавості стежили за енергійною та захоплюючою грою. Слід зазначити, що кожна команда, судячи з відповідей, виявила надзвичайну обізнаність з різних предметів. Змагання проходило на рівні «кращі з кращих», оскільки серед команд-новачків були й такі, що неодноразово брали участь у подібних чемпіонатах з вагомими резуль-

татами. Так, наприклад, команда КГБ минулого року взяла участь у чемпіонаті КНЕУ, де зборола перемогу. І цього разу їхня перемога не стала

несподіванкою. Насамкінець хочеться побажати іншим командам натхнення та майбутніх перемог, оскільки наш турнір тільки розпочався, і кожен із вас має можливість завоювати славнозвісний Кубок ФЕФ!!!

Анастасія Герштун, голова фінансово-організаційної комісії, студентка 2 курсу.

Дорогами до прекрасного

Газета культурологічного клубу КНЕУ

Прекрасне не потребує доказів.
ВОЛЬТЕР.

Видатні українці

ЙОГО НАЗВАЛИ «ГЕТЬМАНОМ УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИКИ»

На засіданнях нашого клубу «Дорогами до прекрасного» впродовж його сорокарічного існування було чимало обговорень з постійної рубрики «Видатні українці»: про І.Франка (допов. І.В.-Гордієнко), про родину Семиренків (допов. Т.Д.Бондар), про О.Кобилянську (допов. Р.І.Заворотній), про Л.Українку та родину Косачів (допов. Л.О.Колот та Л.Й.Рінгіс), про художницю М.Башкірцеву (допов. Л.М.Гурнак), про генерала К.М.Дерев'янка (допов. Л.Трохименко) – всіх не перерахувати. Майже кожен із клубівців готував свій цікавий виступ. Був цілий цикл про наших колишніх студентів – О.Довженка, П.Тичину, В.Блаkitного, Ю.Смоліча, М.Ушакова, О.Неприцького-Грановського. Шевченкіана в цій рубриці займає особливе місце, такі святкові посиденьки пам'ятні багатьом. А Григорію Сковороді, починаючи від першої доповіді О.Н.Туголукової, а потім обговорень виданих книг авторів-сковородознавців, присвяtilася згодом ціла низка творчих поїздок по сковородинських місцях України: Чорнухи, Каврай, Лохвиця, Прилуки, Переяслав-Хмельницький. Багата українська земля на талановитих людей.

От і недавнє засідання клубу було присвячено одному з Великих українців – М.В.Лисенку (1842–1912) – видатному композитору, піаністу, фольклористу, хоровому диригенту, педагогу музики, громадському діячеві, корифею українського театру, як оперного, так і драматичного. Особистість надзвичайно цікава й досягненнями, й походженням. Род Лисенків – старовинний, козацький. Предки були військовими, політичними і громадськими діячами у 17-18 століттях. Історично були причетними до гетьмана Богдана Хмельницького, до Азовських походів Петра І.

Микола Віталійович народився у високоосвіченій родині: батько – полковник орденського кірасирського полку, мати – випускниця Петербурзького Смольного інституту. Микола виявив своє музичне обдарування з п'яти років. Навчавшись у гімназії, написав свій перший музичний твір – «Полечку». Батько навіть надрукував її в Києві до дев'ятиріччя сина. Вищу освіту здобував у Київському університеті Св. Володимира, по закінченні отримав ступінь кандидата природничих наук. Паралельно з навчанням весь час займався музикою: організував і керував студентським хором, їздив по селах, збираючи народні пісні та мелодії. Про такі спільні подорожі згадував Тадей Рильський, а про Різдва свята, проведені на Полтавщині, згадував його університетський друг Павло Чубинський.

По закінченні університету деякий час працював за фахом, так само не покидаючи заняття музикою, і, навіть усвідомивши, що музика – головне покликання його життя.

Потреба у спеціальній музичній освіті спрямувала до Лейпцигської консерваторії. Через два роки, вже на випускному іспиті, виконує 4-й фортепіанний концерт Л.Бетховена. У 1874-1876 р.р. продовжує вдосконалення майстерності телер у Петербурзі, в класі М.Римського-Корсакова. Заприязнюється з композиторами так званої «Могутньої кучки». Йому навіть пропонують посаду капелмейстра в одному з приватних театрів з перспективою працювати на імператорській сцені. Але М.Лисенко повертається до Києва., виступає з концертами, організованими «Географічним товариством», керує хоровими курсами, організовує щорічні «Слов'янські концерти», у яких бере участь як піаніст і як диригент, де виконуються і його авторські твори.

З 1878 р. обіймає посаду педагога з фортепіано – це був його «офіційний статус» і голо-

вне заняття, яке годувало і його, і сім'ю, давало кошти для видання творів. М.Лисенко продовжує поїздки Україною з хором до 50-ти співаків, розповсюджуючи народну музику та власні музичні обробки творів Т.Шевченка. Мріяв показати одвічну красу та мелодійність української пісні всьому світові. Цей задум пізніше втілював його учень, помічник і соратник О.Кошиць.

У 1904 р. Микола Віталійович здійснює ще одну свою давню мрію – організує музично-драматичну школу, що надавала вищу музичну освіту. До речі, кошти для цього використав ті, що друзі зібрали й подарували йому аби нарешті придбав власну дачу. Але бажання бачити національну вищу музичну школу було сильнішим. Колектив високопрофесійних викладачів та зібрані музичні інструменти слугували у підготовці та розквіті майбутніх народних талантів. Навчалися діти з родин середнього достатку і навіть обдаровані бідняки з усієї України. Вперше було відкрито клас бандури. Микола Віталійович жив школою, віддався цій роботі без остатку, про це так говорив своїм друзям: «... виростуть, зміцніють крила у наших орлят. Навчимо їх літати, і понесуть вони людям пісню і могутнє слово, що будять думку, зогрівають серце. Хіба для цього не варто жити, кинути все інше і цілком віддатись школі?»

Не тільки як музиканта знав Київ Миколу Лисенка – він очолював роботу товариства «Український клуб», згодом переіменованого у «Родину», де співпрацював з відомими особистостями: О.Пчілкою, Л.Старицькою, Олександром та Софією Русовими, І.Нечуй-Левицьким, Ів.Стешенком, М.Вороним, О.Ольжичем (Кандибою), М.Заньковецькою, М.Садовським, тобто найкращими представниками тодішньої української культури. Про участь у роботі товариства згадував і наш колишній студент, відомий американський учений О.Неприцький-Грановський у своїх щоденниках.

Попри велику зайнятість педагогічною та громадською роботою знаходив можливість творити. Написані опери: «Наталка Полтавка», «Енеїда», «Утоплена», «Різдвяна ніч». Микола Лисенко є засновником дитячої опери, що розпочалася з «Кози-дерези», поставленої у «домашньому театрі» силами дітей з родин Косачів, Старицьких, Драгоманових, а Леся Українка була режисером-постановником і костюмером. Потім були «Пан Коцький», «Зима й весна». Опера «Тарас Бульба» (за од-

нойменним твором М.Гоголя) писалася та вдосконалювалась упродовж 10 років. Ця опера на лібретто М.Старицького дуже сподобалась П.І.Чайковському, він навіть готував її до постановки в Петербурзі, але не встиг.

Микола Віталійович був і неабияким літератором-драматургом, входив до товариства «Плеяда», що починалось з гуртка «Молода література». А його роль у літературному товаристві неважко зрозуміти з листа Л.Українки до матері: «... Плеяда не збиралась на сім тижнів зовсім, бо Лисенко зайнятий концертом для чорногорців, і через те не має часу для Плеяди...» М.Лисенко брав участь у редактуванні Біблії, перекладеної українською П.Кулішем, з Михайлом та Людмилою Старицькими, працював у редакції журналу «Дзвіночок». Дослідження українського фольклору: «Думи про Хмельницького та Барабаша», «Про торбан і музику пісень Відорота», «Народні музичні інструменти на Україні» та інші, не втратили свого наукового значення досьогодні. А практичного значення не поменшили його випуски «Обробок українських народних пісень для фортепіано». Перший випуск був ще у 1868 р., кожний з подальших так само нараховував по 40 пісень. А ще до 1901 р. вийшли 7 серій із циклу «Музика до Кобзаря», а бурхливий 1905 рік позначився написанням музики на вірш І.Франка «Вічний революціонер».

Неможливо розповісти про весь творчий спадок «Гетьмана української музики» у рамках невеликої статті, навіть простим переліком. М.В.Лисенко помер 6 листопада 1912 р., а його похорон перетворився на багатотисячну демонстрацію учнів, друзів, шанувальників його таланту з різних верств населення м. Києва. Наведу слова М.Горького: «Смерть Лисенко понимаю как огромную утрату, но читая описание его похорон, ощущаю какую-то трепетную радость в сердце: как любит народ своего человека! Как глубоко поучительна эта печальная, но такая могучая, прекрасная церемония проводов чело-

века, который отслужил своему делу, как радостно чувствовать, что народ понял величие его трудов».

Пам'яті М.В.Лисенка гідно увічнена. Його ім'ям названі Колонний зал у Національній філармонії в Києві, вищий музичний інститут у Львові, Театр опери та балету в Харкові, в Києві є музична школа-інтернат імені М.Лисенка, струнний квартет, є Міжнародний музичний конкурс імені Миколи Лисенка. А скільки вулиць міст і містечок носить це славне ім'я... Прекрасні твори композитора стали надбанням вічності.

І насамкінець – всі діти Миколи Лисенка були музично обдаровані, отримали вищу освіту, в тому числі й музичну. І професійно все життя були пов'язані з музикою. Син Остап – музикознавець, очолював Київську консерваторію у нелегкі роки Великої вітчизняної війни, йому завдячують збереженням батькового архіву. Дочка Катерина була піаністкою, а Галина співачкою з прекрасним голосом, Мар'яна – піаністкою та викладачем музики. І сьогоднішні нащадки музично талановиті: внучка Рада Остапівна – викладає у Національній музичній академії України, а праправнук, повний тезка – Микола Віталійович Лисенко – музикант і диригент.

Всім, хто хоче більше дізнатись про життя та творчість М.В.Лисенка, щиро раджу навідатись до Меморіального будинку-музею, там можна побачити унікальні фото та особисті речі видатного земляка нашого.

Л.О.Колот,
ветеран клубу
«Дорогами до прекрасного».

Дорогами до прекрасного

Газета культурологічного клубу КНЕУ

Прекрасне не потребує доказів.

ВОЛЬТЕР.

Історичні розвідки

БУТИ ДОСТОЙНИМИ НАЩАДКАМИ І ВШАНОВУВАТИ ПАМ'ЯТЬ

Як зазвичай, хочеться додати свою жменьку цікавин на обговорені. І вже звичним стало поєднувати будь яку тему зі вже відомим, або пов'язаним із історією альма-матер.

Кілька років тому, розшукуючи матеріал про Русових (викладачів Комерційного інституту 1909 – 1915 р.р.), серед рідкісних видань натрапила на архів М.Драгоманова. Занурилась, знаючи, що О.Русов був учнем М.Драгоманова, сподівалась знайти фото. Чимало вчитала захоплюючого, а скільки побачила світлин різних років! Знайшла О.Русова на колективному знімку серед представників Київського товариства «Стара Громада» – М.Лисенка, М.Драгоманова, М.Старицького, І.Нечуя-Левицького та інших найкращих представників інтелігенції, що присвятили життя справі просвітництва, щиро вбачаючи в знаннях, культурі та зростанні національної свідомості шлях полегшення життя народу... Саме в цьому товаристві зазнайомились і полюбилися Олександр Русов і Софія Ліндфорс. Коли в 1873 р. у міському театрі здійснили постановку опери «Різдвяна ніч» (музика М.Лисенка, лібретто М.Старицького), то партію Вакули виконував О.Русов, який мав приємний голос і прекрасний слух, а серед акомпанюючих була Софія, чудова піаністка, що брала уроки у самого Миколи Віталійовича. На ознаку своєї особливої прихильності до цієї пари Микола Лисенко великим подарунком написав композицію «Золоті ключі».

Про ще доволі тісні стосунки М.Лисенка і нашого колишнього студента О.Неприцького-Грановського дізналася з матеріалів, що мені надіслав директор Великоберезецького музею П.І.Гонтарук. Отримала уривки щоденникових записів, спогадів про учасників «Українського клубу», копії деяких документів, оригінали яких зберігаються у Фонді О.Неприцького-Грановського в Міннесоті, а в недавній лист було вкладено вирізку з «Голоса Просвіти», де були надруковані спомини О.Кошиця:

«Смерть Миколи Віталійовича сталася несподівано. В Театрі Садовського готували якусь виставу. Увечері, під час вистави, як грім, розійшлася чутка про наглу смерть Лисенка... В день похорону я зі студентським хором стояв коло Володимирського собору, чекаючи виносу тіла, і коли жалобний похід рушив од собору, то виявилось, що весь величезний натовп, що йшов поперед домовини, складався з різних хорів. Спереду студентського хору, який один мав у своїм складі більш 200 людей, ішов хор Комерційного інституту (теж близько 200). Далі перед ним був якийсь аматорський хор, а спереду церковний... Ззаду нас був хор курсисток... далі хор Політехнічного інституту, хор школи Лисенка, знов якихось аматорів...

Так що усього співало не менше, як тисячі півтори люду, а може й більше... Мене заставили вийти навзбіч, нав'язати хустку на палицю і взяти всю цю масу під свою оруду... Коли ми проходили повз Університет, з вестибюлю нас почали фотографувати на фільм в кінематограф. Хоч царські посіпаки швидко звідтіля зняли той кінематограф, але студентський хор попав на фільм.»

Петро Іванович просив поцікавитись, можливо той документальний фільм є у Меморіальному будинку-музеї М.Лисенка, зауважуючи, що й нам цікаво було б подивитись на хор нашого Комерційного. На жаль, того фільму в музеї нема...

А ще П.Гонтарук прислав ксерокопію «цвітневого випуску 1913 р. американського видання «Свобода», де вміщено статтю, яка теж має бути цікавою для нас. Так це певне саме та стаття, яку Олександр Небрицький-Грановський видав у Чикаго, щойно добрався туди, коли покинув інститут і батьківщину, рятуючись від переслідувань поліції.

«М.В.Лисенко і українське громадянство»

Є люди, що своєю невтомною працею на полі рідної культури, збагачуючи її своїми заходами, творять собі, зовсім непомітно для стороннього ока, нерукотворний пам'ятник в серцях свого народу. Своєю чистим серцем, ширими відносинами до своїх людей, що оточують їх і навіть ворогів своїх, вони глибоко вирізняють літери свого імені на віки вічні. Невгомонний час іде і забирає з собою людське життя і тих з чистим серцем в царстві тлінності, залишаючи нам тільки спогади та славетне ім'я і діла, що зоставив небіжчик по собі. Діла таких людей не мруть й немовби заповіді знаходять відгомін в серцях того народу, якому посвятив життя своє...

Таких людей в українського народу ще мало, але вони є. Є такі цікаві постаті, що кожний народ сусідній нам з гордістю приймав би в списки своїх національних провідників-героїв і пишався би ними, як достойними синами своєї нації. А наш народ мало знає своїх видатних людей, а коли і знає, то таку обмаль, що дальше імені і прізвища не достається місця в його пам'яті. Крім Т.Шевченка, славного кобзаря нашого, що своєю поезією став в ряди найбільших і найкращих поетів слов'янських, ми чомусь боїмося вимовити такі величні імена постатей, як М.Драгоманів, Ів.Франко або блаженної пам'яті покійного Миколи Віталійовича Лисенка.

Я власне й хочу спититися на постаті славного музики, що показав цілому світові красу української пісні. Убрав її в шати свого серця і скропив чарівним багатством своєї душі. Коли Т.Гр.Шевченко в поезії здобув

собі назву великого кобзаря, то М.В.Лисенко своїми піснями, що лунають по широкому просторі України, також заслуговує на ту почесну назву. Хто, як не він, так пильно та старанно збирав з уст народних кожну мелодію, кожний звук, характерний українському народові, і записував карірував в свіж чудесних музичних творках?! Його все життя було наче виткано із звуків, він ними тільки жив, захоплювався так глибинно, що трудно собі уявити, не дивлячись на старечі роки. Хто знав цю людину, той ніколи не забуде його постаті, тих гарних повних лагідного погляду очей його і тихої задушевної його мови. Де він з'являвся серед гурту людей, там завжди був осередком уваги, а особливо горнулася до нього молодь. Мав чуле серце і бездонне джерело порад, котрими не раз підтримував розчароване молоде життя. Він до старості літ зберіг молодечість свого серця і серед молоді користувався великою любов'ю. Київське громадянство було щасливе, часто здибаючись з такою людиною, хоч за життя не розуміло глибоко значення її і нині по смерті глибоко відчувало велику незамінну втрату.

М.В.Лисенко в житті українського громадянства у Києві брав найближчу участь. Крім того, що був весь час головою «Українського клубу» і проймався його діяльністю так чуливо, що найменша справа не минала його уваги. Найбільш він дбав щоби познайомити членів клубу, а також і гостей його з музикою великих світових композиторів. Для того його заходами улаштувалися так звані вечори «камерної музики». Це були найцікавіші вечірки і притягали велику силу людей не тільки українців, але й чужинців, що цікавляться і люблять музику. Тут дуже пильно і дотепно все обдумано славним керманічем «камерних вечорів», і загальний дух тих вечорів еднрав всіх присутніх в одну цільну родину біля її голови, а художнє виконання музичних номерів залишало велике враження у присутніх. Він сам керував тими вечорами і боявся доручити кому-небудь іншому цю роботу, щоби не зіпсувати загального враження та настрою, і вечори вдавалися дійсно чудесними. Його без сумніву можна назвати душею тих вечорів.

Визнаючи велике значення за музичним вихованням, він останній час захопився молоддю справою й ще взяв на себе гурток молоді – улаштуванням «художньо-етнографічних вечорів». Треба було бачити, як взято брався він до участі тих «художньо-етнографічних вечорів», щоби зрозуміти гарну його душу. Він не раз казав: «Тільки музика і мистецтво виховує людину». Це мені не раз доводилось чути з його уст.

Уділяючи багато часу життю «Українського клубу», він не переставав працювати над своїми музичними

творами, і останній його твір «Nocturno» – єсть дійсно лебединою піснею. Ще за життя він мріяв почути його в залі «Укр. Клубу». Та невблаганна смерть не здійснила його мрії.

Смерть взяла своє, і він відійшов від нас тихо, спокійно, як і прожив свій вік в повсякчасній праці для рідного краю, збагачуючи його культуру. Якими словами можна висловити велику втрату? Якими слюзлами оплакати її?... Немає того, хто так чуло виспівував горе і лиху долю свого народу, його радості й печалі... Пролітали лиш похоронні співи над його труною із тисяч грудей люду, що пришли востаннє привітати свого славного кобзаря. Той хор був надзвичайно великий і святочно торжественний. Такого похорону не пам'ятає Київ. Зібралось понад 50 тисяч люду над труною його. У всіх одна велика печаль оре чоло, у всіх одна неминуща думка: нема М.В.Лисенка... Тільки тоді українське громадянство почуло і надто глибоко почуло незамінну втрату.

Не обійшлося без прикростей. Такі випадки хіба можуть бути тільки в Росії, в тім краю великих можливостей. Громадянство хотіло вшанувати на похоронах його музикою, як то завжди робиться в людей. Хотілось відіграти «Марш Дорошенка» його композиції – та поліція не дозволила. Тоді марш таки відіграли тільки в помешканні українського театру при відчинених вікнах. Але на тім справі не кінець – поліція притягнула до відповідальності антрепренера трупи за вчинок. Через деякий час в новому клубі «Родина» святкували вечір пам'яті М.В.Лисенка, а російським чорносотенцям так це було не до вподоби, що під час виконання співу творів Лисенка з вулиці чорносотенні хулїгани почали кидати у вікна пляшками з аграментом. Пообливавши стіни і вибивши вікна, вони нацькували на подібні шкоди в українських

мистецьких крамницях. Такі факти малюють життя наших людей в Україні під російською кормилицею. Навіть не можна тихо-мирно вшанувати пам'ять дорогої багатьом людини. Де глумують навіть над мертвим.

Заслуги М.В.Лисенка перед українським громадянством такі великі, що його ім'я має вирізатись в скрижальях кожного українського серця і пам'яті його, не згинуть вовки, а слава його розійтись між мільйонами нашого народу. Ми можемо гордитись такими славними іменами, що своїм життям і працею вони показали себе достойними синами свого народу. А ми повинні показати себе достойними нащадками і шанувати їх пам'ять.

Вони збагатили нашу культуру. Таким був і М.В.Лисенко.

Ол.Неприцький-Грановський

З іншого листа, надісланого редактором часопису «Українська Хата» з Києва до Америки О.Неприцькому-Грановському, – можна довідатись, що цю статтю передрукували й вивісили у вестибюлі Комерційного інституту (підписавши псевдонімом Авратинський). Наведу уривок з листа Павла Багацького:

«Питаєш про враження од твоєї статті. Чув дещо. Перше всього всі розгадали твій псевдонім завдяки віршові «В Авратинських горах»... Потім в Комерц. Інституті, котрий дав великий відсоток в Клубі, ціла стаття поідкреслювана з помітками: «браво!, правда!, ловко! Так його! І т.п.» Стаття подобалась, бо б'є не в бров, а просто в глаз...»

Невеличкі шкци з історії альма-матер завжди хвилюють і надихають на нові розвідки.

Людмила РІНГІС, голова правління клубу «Дорогами до прекрасного».

Забута сторінка нашої історії: Київський комерційний інститут в 1914 – 1916 рр.

Ще й досі в історії вищої освіти в Україні загалом залишається своєрідна terra incognita – історія евакуації низки навчальних закладів України в роки Першої світової війни. З-поміж них і наш університет, який восени 1915 р. був евакуйований до Саратова і лише за рік повернувся в Київ. На щастя, дана тема має джерельну базу (стаття заснована на численних архівних матеріалах з Державного архіву м. Києва), яку мною було вперше опрацьовано та залучено до наукового обігу під час нещодавньої міжнародної конференції, присвяченої 140-річчю із дня народження М.В. Довнар-Запольського.

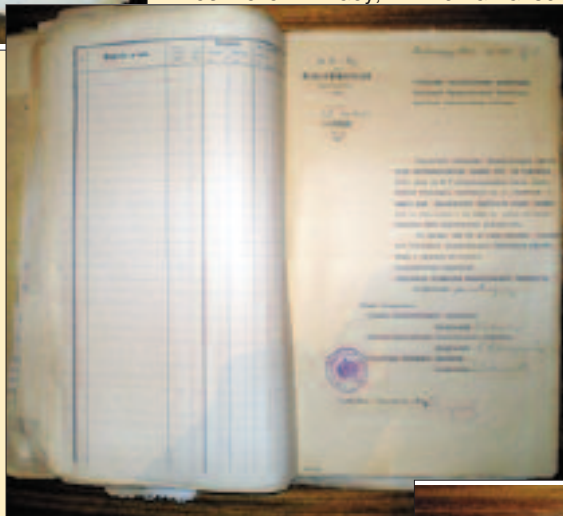
Дана тема є досить цікавою і в силу своєї новизни, і в силу того, що дозволяє кризь долю нашого вузу показати історію цілої України. Початок ХХ ст. ознаменувався глобальними змінами, що мали кардинальні наслідки не лише для України. Перша світова війна, що розпочалась влітку 1914 р. і в яку однією з перших була втягнута й Російська імперія, обумовила пристосування до умов воєнного часу та залежність від ходу бойових дій на фронтах Першої світової всіх сфер життя в імперії і в першу чергу – в тих її регіонах, які безпосередньо примикали до театру бойових дій. До останніх належала й Підросійська Україна. Бойова кампанія 1914 р., як відомо, завершилась відносно вдало для імперії Романових. Тому в Києві до 1915 р. зберігався відносний спокій.

Київський комерційний інститут підійшов до війни як щойно створений (у 1914 р. виповнилось 8 років від дня його заснування) вищий навчальний заклад економічного профілю. Навчальний процес та наукова робота в Інституті тільки набрали обертів: в ньому було зосереджено визначні науково-викладацькі кадри (директором Інституту від моменту його заснування і до 1917 р. був М.В. Довнар-Запольський), навчалось понад 4 тис. студентів. Для більшого зв'язку освітнього процесу зі сферою практичного застосування набутих знань було створено потужну систему кабінетів (статистичний, геологічний, залізничного транспорту, фізичний, хімічний, гігієни, мінералогічний), лабораторій (технічної та аналітичної хімії), музею товарознавства, бібліотеку. Навесні 1914 р. завдяки придбанню нової земельної ділянки було розширено приміщення інституту.

Звичайно, що війна почала вносити корективи у діяльність вузів України з самого свого початку. Зникла можливість закордонних відряджень та ускладнилось переміщен-

ня в межах самої Російської імперії. Чимало студентів Київського комерційного інституту було призвано на військову службу. Погіршувалась економічна ситуація, що обумовило пониження життєвого рівня як студентів, так і викладачів, рівно як і зменшення можливостей для зміцнення матеріально-технічної бази вузу. У 1914 р. було видано збірник законів воєнного часу,

який визначав порядок організації навчального процесу, зокрема дозволяв займати приміщення навчальних установ під потреби діючої армії (влаштувати госпіталі, склади, розквартирувати війська тощо). Третім розділом цього збірника законів наказувалось призупинити прийом до вищих навчальних закладів «германських, австрійських і венгерських подданих в учебные заведения всех наименований», а невдовзі було наказано звільнити студентів, що були підданими воюючих з Росією країн. Це розпорядження також мало негативні наслідки для вузів Києва, оскільки в них навчався певний відсоток осіб, що належали до цієї категорії. Поряд із цим, діти з сімей осіб, що перебували у діючій армії, звільнялись від плати за навчання. Це рішення керівництво Київського комерційного інституту не лише підтримувало, але й розвинуло: в засіданні Правління Інституту 13 листопада 1914 р. було вирішено «Плати со слушателей, находящихся в армии, – не взыскивать, считать их на том семестре с какого они ушли». Згодом при Інституті були створені спеціальні прискорені «Курси для увечных воинов». Тобто і в цьому керівництво Інституту в особі М.В. Довнар-Запольського намагалось максимально забезпечити інтереси студентства.

Бойові дії внесли корективи перш за все у життя тих студентів Київського комерційного інституту, що на момент початку війни перебували у закордонних відрядженнях. Навіть ті студенти, що залишались в межах Російської імперії, не змогли вчасно приступити до занять восени 1914 р.: або в силу неможливості дістатись до Києва, або ж внаслідок призову до армії.

Та попри всі негаразди навчальний процес у Київському комерцій-

ному інституті з початком Першої світової війни не припинився, а кількість абітурієнтів навіть зросла. Тривало складання випускних та перевідних екзаменів. Навесні 1915 р. керівництво Інституту домоглось від управляючого Міністерством торгівлі та промисловості (якому підпорядковувались навчальні заклади комерційного профілю) кн. Шаховського затвердження знаку випускника Київського комерційного інституту. Тривало видання науково-інформаційного збірника «Известия Киевского коммерческого института».

Однак у 1915 р. ситуація на фронті, що проходив через західноукраїнські землі, змінилась не на користь Росії. Німецькі та австро-угорські війська навесні 1915 р. змогли перейти тут в контрнаступ, який тривав до осені 1915 р. і обумовив значне просування ворожих армій углиб території Російської імперії. Ці події, посилені початком економічної кризи та загостренням внутрішньополітичної ситуації, обумовили загальний психоз та істерію навколо ворожого просування. Окремі урядовці та час-

навчальних закладів Києва, присвячена питанню їх негайної евакуації, на чому наполягала військова влада. На ньому був присутній і Довнар-Запольський. Повернувшись до свого вузу він цього ж дня скликав екстрене засідання Навчального комітету Київського комерційного інституту, на якому доповів, що київський губернатор запропонував провести евакуацію Інституту (при цьому місце евакуації мав обрати сам Інститут). Було вирішено, що найбільш оптимальним є те місце, куди будуть евакуйовані Університет Св. Володимира та Політехнічний інститут, що було цілком зрозуміло (чимало викладачів Київського комерційного інституту працювали також і в зазначених вузах). Причому, «так как наиболее вероятным пунктом в этом случае является г. Саратов, то командировать туда немедленно проф. П.Д. Сіліна и ассистента Ф.Ф. Боброва» з повноваженням підшукати місце для розміщення Інституту. Як слідує з матеріалів цієї ж екстреної наради, евакуація була необхідна і в силу того, що приміщення Інституту з 22 червня 1915 р. були зайняті адміністрацією галицького генерал-губернатора і тому Інститут не міг розпочати заняття у Києві. В зв'язку із цим Довнар-Запольському та Бубнову було запропоновано провести переговори з ректором Університету Св. Володимира щодо спільної евакуації, а також клопотатись перед Міністерством торгівлі та промисловості аби майно Інституту було евакуйоване за рахунок держави. Також було вирішено створити евакуаційну комісію під головуванням Делоне.

23 серпня Довнар-Запольський звернувся до голови Саратовського біржового комітету з повідомленням, що Інститут надсилає до Саратова своїх представників (М.Д. Сіліна та Ф.Ф. Боброва) для підшукування в місті приміщення для розміщення Інституту і просить посприяти їм у цій справі. А вже 28 серпня від Боброва з Саратова до Києва надійшла телеграма, в якій він інформував про знайдення приміщення для розміщення там Інституту та пози-

тивне вирішення квартирного питання. Зазначу, що поряд із Саратовом обговорювались й інші місця евакуації, але саме Саратов виявився найбільш придатним для евакуа-

ції. Практично весь викладацький штат погодився на евакуацію (цьому сприяло і те, що більшість сумісників працювали в Університеті Св. Володимира, який також евакуйовувався). Було складено список всіх, хто бажав виїхати разом з Інститутом (до нього було внесено також і членів сімей, прислугу, а в окремих випадках – навіть батьків). Список евакуйованих співробітників Інституту очолював його директор М.В. Довнар-Запольський (евакуйовувався разом з двома своїми синами). Далі йшли професори П.Р. Сльозкін, С.А. Єгіазаров, В.І. Синайський, М.М. Бубнов, І.В. Єгоров, К.А. Красуський, М.Б. Делоне, Л.М. Яснопольський та ін. Лише декілька осіб (та й то з допоміжного персоналу) значаться як такі, що залишились або були залишені для нагляду за майном Інституту у Києві.

Складнішою була справа з евакуацією студентів. Інститут не міг власним коштом забезпечити перевезення всіх їх до Саратова. Попри це Довнар-Запольський особисто зробив все можливе аби максимально здешевити та спростити переїзд студентів до Саратова. По-перше, Довнар-Запольському вдалось домогтись виділення вагонів для евакуації до Саратова 1 тис. студентів. По-друге, використовуючи зв'язки у владних колах, він домогся отримання для студентів права пільгового проїзду. Тому наприкінці серпня в Інституті було вивішено оголошення про те, що «Директор Киевского коммерческого института доводит до сведения гг. студентов, что выдача удостоверений на групповые отъезды возможна до 3 сентября». Звичайно, до Саратова переїхали не всі студенти (частина була призвана до армії, деякі перевелись до інших вузів). Проте більшість студентів (особливо старших курсів) вирішили продовжити навчання в Інституті, навіть і в іншому місті.

Офіційною ж датою загальної евакуації Інституту стало 10 вересня (з цього дня він припинив роботу у Києві аж до відновлення тут навчального процесу з осені 1916 р.). Процес евакуації прискорювали все нові й нові розпорядження військового командування, продиктовані ситуацією на фронтах. Так, 14 вересня 1915 р. Довнар-Запольський отримав листа від начальника Київського військового округу, в якому вимагалось «теперь же эвакуировать имущество, личный состав и канцелярию вверенного Вам Коммерческого института». 20 вересня при Управлінні Київського учбового округу відбулась особлива нарада керівників навчальних закладів м. Києва з питань евакуації. На ній питання про евакуацію Київського комерційного інституту було вирішено остаточно. А 25 вересня 1915 р. начальник Київського військового округу надіслав до Київського комерційного інституту наказ за № 67131 про остаточну евакуацію вузу з Києва. Як слідує з документів, особовий склад та студенти виїхали до Саратова 3 жовтня 1915 р.

Ще перед цим почалась евакуація майна Інституту, аби забезпечити нормальне його функціонування на новому місці. З метою економії коштів було вирішено, що майно буде сплавлено баржею до Катеринослава, а вже звідти потягом до Саратова. 29 серпня керівництво Київського комерційного інституту отримало інформацію від керуючого пересуванням військ Київського району про початок вантаження майна Інституту на баржу, а 3 вересня – про завершення завантаження. 8 вересня було вирішено евакуувати також і меблі, оскільки орендоване у Саратові приміщення було не вмебльоване. На основі документів також встановлено, що у Катеринославі майно Інституту було перевантажено на потяг і відправлено до Саратова 28 вересня. Проте вивезення майна тривало й надалі. Зокрема, зберігся опис майна Інституту, відправленого до Саратова 3 листопада 1915 р., в якому значаться різні шафи, етажерки, лави. На його підставі можна стверджувати, що це було останнє (з евакуйованого до Саратова) майно Інституту.

Загалом, попри численні складнощі, стараннями керівництва вузу в особі Довнар-Запольського було забезпечено транспортування до Саратова найбільш необхідного навчального устаткування, літератури і навіть меблів, що посприяло швидкому налагодженню навчального процесу на новому місці. Так, майже одразу ж після розміщення у Саратові, відновився навчальний процес. В оголошенні, вивішеному в Інституті перед остаточною евакуацією, студентів інформували, що курсові іспити почнуться з 1 жовтня 1915 р. вже в Саратові, а з 10 жовтня там же розпочнуться і читання лекцій.

Студенти (попри традиційне уявлення про цей період як час активізації студентських рухів) старанно ставились до навчання. Так, за свідченням документів, з 210 осіб, що

мали складати випускні іспити по економічному відділенню, всі іспити успішно склали 159 осіб. До того ж, як свідчить звіт екзаменаційної комісії, умови воєнного часу негативно позначились на успішності відносно невеликої групи студентів, а частина студентів навпаки – краще підготувались до екзаменів «в виду серйозності моменту». Тривала й науково-видавнича діяльність викладачів Інституту.

В евакуації Інститут відсвяткував і перше десятиліття своєї діяльності. На початку 1916 р. почав роботу ювілейний комітет, який розіслав інформаційні листи до всіх викладачів Інституту, рівно як і до його випускників аби ті надали інформацію щодо своєї діяльності. Цікаво, що розділ 5-ий підготованого до ювілею збірника спеціально окреслював життя вузу за тогочасних умов, маючи наступні рубрики: «Война и институт», «Лазарети и другие организации», «Отношение студентов к войне». Велика роль в організації цієї справи належала батьку-засновнику Київського комерційного інституту М.В. Довнар-Запольському. Він, зокрема, особисто запропонував схему анкет розсилки та програмі ювілейних видань, а також особисто звернувся з листом до випускників Інституту, що перебували у складі діючих армій. Цікаво, що у цьому листі він іменує Першу світову війну «настоящей великой отечественной войной».

Попри матеріальну скруту, керівництво вузу спромоглось не лише на дотації студентам, але й на виплату премій особовому складу Інституту до Різдва. Проте комфортно влаштуватись на новому місці не вдалось: і в силу відсутності у Саратові достатньої кількості належних приміщень та ін. умов, і в силу переповнення міста евакуйованими, що, в свою чергу, обумовило ріст цін та активізацію кримінальних елементів. Наприклад, студент Д.Ф. Ростовський був вимушений прохати керівництво вузу про відстрочку в

складанні випускних іспитів, оскільки під час переїзду до Саратова у нього «был украден чемодан с книгами, заметками и необходимым материалом, нужным ему для экзаменов». Варто зазначити, що кількість студентів Київського комерційного інституту, внаслідок його евакуації до Саратова скоротилась (з 3977 осіб восени 1915 р. до 2130 станом на вересень 1916 р.).

Оцінка першого навчального року, проведеного в евакуації у Саратові, якнайкраще відображена у спогадах ректора Київського університету Цитовича, надрукованих 30 березня 1916 р. в одній із київських газет. Автор описує цей період як вкрай жакхливий. Він скаржився на брак приміщень, нестачу навчальної літератури та загальну дорожнечу, внаслідок чого чимало студентів не змогли переїхати до Саратова. Свої міркування Цитович закінчував думкою про те, що у випадку продовження роботи Університету в Саратові він остаточно втратить студентів, викладацькі кадри та припинить існування як повноцінний вуз. Тому «... единственное, что нам остается, исходатайствовать возвращение в Киев». Все це повною мірою стосувалось і Київського комерційного інституту. Тому й не дивно, що і керівництво останнього, так само як і його викладачі та студенти прагнули повернутись до Києва. Останнє стало можливим влітку 1916 р. внаслідок чергової зміни ситуації на Південно-Західному фронті: тут знову в контрнаступ перейшли російські війська, які вщент розгромили армії Австро-Угорщини та відбили зайняті перед цим ворогом території. Відповідно, загроза ворожого просування на схід зникла і можна було розпочати справу реевакуації Інституту до Києва.

Довнар-Запольський ініціював і особисто контролював хід реевакуації Інституту. У цій справі він їздив до Петрограду, після чого телеграфував до Саратова, що їде у Київ.

Звідси він виїхав до Бердичева, де тоді перебував штаб командувача Південно-Західним фронтом. 11 серпня 1916 р. від делегації Київського комерційного інституту, що прибула у ставку командувача Південно-західним фронтом, надійшло прохання дозволити реевакуацію вузу з Саратова до Києва. Дане прохання мотивувалось тим, що у Києві перебував Політехнічний інститут і повернувся Університет Св. Володимира, а в цих навчальних закладах працювало більшість викладачів Київського комерційного інституту. Тож недоцільним є їх територіальне розділення (воно б спричинило припинення існування Комерційного інституту). Окрім цього, чимало студентів залишаються в Києві або ж працюють в тилкових службах Південно-Західного фронту, а все це також змушує Інститут повернутись до Києва, щоб мати належну кількість студентів. В іншому ж випадку Інститут не зможе існувати, а це завдасть шкоди економіці країни, яка саме зараз потребує якомога більше фахівців-економістів. Аргументи виявились переконливими. Головнокомандувач дав свою згоду на реевакуацію Інституту. Довнар-Запольський одразу ж телеграфував до Саратова: «Перевод разрешен укладывайтесь ждите бумаги».

Після отримання в Саратові 16 серпня 1916 р. позитивної відповіді на питання реевакуації, почалась негайна підготовка до цього. Знов було складено список співробітників Інституту, тепер вже на повернення до Києва. До нього ввійшли ті ж особи, що восени 1915 р. евакуйовались з Києва до Саратова. І вже 2 вересня 1916 р. з Саратова до Києва «отправились 2 багажных канцелярий, 40 второго, 38 третьего классов», які прибули до Києва 4-5 вересня. Таким чином, на початку вересня 1916 р. особовий склад Інституту повернувся до Києва. У Києві довелося очікувати звільнення приміщень Інституту військовими, що відбулось 9 вересня

(хоча частина приміщень так і залишилась у їх віданні). З цього дня Інститут поновив свою діяльність у Києві.

Отже, роблячи загальні підсумки досліджуваної теми, можемо констатувати наступне: евакуація Київського комерційного інституту до Саратова відбулась з кінця серпня по початок жовтня 1915 р. Період перебування Інституту в Саратові виявився дуже складним. Проте і на новому місці він зміг швидко налагодити повноцінну освітню та наукову діяльність. Практично не відбулось втрат в професорсько-викладацькому складі та збережено основну частину студентів. Так само оперативно вдалось відновити роботу Інституту і в Києві, куди вуз повернувся наприкінці серпня – на початку вересня 1916 р. Тобто, зберігалась безперервність його історичного постулу. Все це засвідчило життєздатність, а отже – і важливість роботи Київського комерційного інституту для суспільства і країни в цілому. На підставі цього можна ще раз подумки подякувати засновнику Київського комерційного інституту М.В. Довнар-Запольському за його далекоглядність та розуміння необхідності розвитку вищої економічної освіти (одним із засновників якої він і став в Україні). Йому Інститут завдячував і своїм збереженням у буремні роки Першої світової війни, оскільки саме Митрофан Вікторович взяв на себе вирішення всіх проблем, пов'язаних з евакуацією вузу до Саратова, збереження його майна в Києві в цей період, а потім і питання реевакуації. Отже, дійсно, Київський комерційний інститут був дітищем Митрофана Вікторовича, до того ж улюбленим і дорогим для нього.

А.І. Чуткий,
доцент кафедри історії економічних вчень та економічної історії,
директор Музею історії КНЕУ.

ФУТБОЛЬНІ ПРИСТРАСТІ

Після зимової перерви, асоціації спорту факультету інформаційних систем і технологій все ж таки вдалося організувати турнір з міні-футболу «ФІСІТ-2008». Футбольні баталії проходили протягом тижня на стадіоні «Лук'янівський».

В змаганнях брали участь 6 команд:

1. «Павлікус»;
2. «Біл-бордінг»;
3. «Пілан»;
4. «Скорпіони»;
5. «Астероїд»;
6. «Процесор».

Всі команди були розділені на 2 групи по 3 команди.

Склади груп:

Група А:

1. Біл-бордінг;
2. Пілан;
3. Астероїд.

Група В:

1. Павлікус;
2. Скорпіони;
3. Процесор.

Стартові ігри розпочалися 24 березня між командами групи А.

Результати матчів:

1. Біл-бордінг-Пілан – 4:3;
2. Пілан-Астероїд – 3:2;
3. Астероїд-Біл-бордінг – 3:5;

А вже 27 березня були здійсненні ігри групи В.

Результати матчів:

1. Павлікус-Процесор – 2:2;
2. Скорпіони-Павлікус – 5:3;
3. Процесор-Скорпіони – 1:4.

Фінал відбувся 28 березня. Першими на поле вийшли команди Павлікус та Пілан, які боролися за третє місце. Гру Павлікус почали дуже обережно, нагадуючи двох боксе-

Швидкі миттєвості плавців

Переповнені трибуни бурхливо підтримували спортсменів.
Зайняті місця:

**I місце – завювала дружна команда ФЕФ;
II місце – факультет МЕІМ;
III місце – ФЕтаУ.**

Бажаємо всім учасникам міцного спортивного здоров'я, успіхів у навчанні.
Кафедра фізичного виховання.

15 квітня проходила спартакіада з плавання. Змагання проводились у прекрасному університетському басейні, який нещодавно розпочав роботу після капітального ремонту.

Розігрувалася першість на дистанціях 50 метрів всіма способами та естафетному плаванні 4x50 м серед юнаків і дівчат.

Усі факультети забезпечили гарну підготовку команд, і результати були дуже високими.

ШАХИ

В рамках Спартакіади КНЕУ ім. В. Гетьмана з 14.11.2007р. по 15.11.2007р. відбулися змагання з шахів серед студентів. У змаганнях брали участь студенти дев'яти факультетів, змагання проходили в приміщенні ФСК «Економіст». На кожній з дошок з першої до останньої хвилини точилася відчайдушна, безкомпромісна боротьба.

Після першого ігрового дня визначились лідери груп (сформованих за жеребом) – це команди факультетів ФЕФ, ЮрФ та факультету Маркетингу. У фінальній стадії змагань призові місця визначились таким чином:

I місце посіла команда ФЕФ,

II місце посіла команда юридичного факультету, склад команди – І дошка Коротаєв Ігор, III курсу; 2 дошка Кузьменко Олександр, ст. I курсу, керівник факультету з фізкультурно-масової роботи Познахарев С.А.

III місце посіла команда факультету маркетингу, склад команди – І до-

шка Безбородий Дмитро; 2 дошка Хамамов Тимур, керівник факультету з фізкультурно-масової роботи Співак М.Л.

Загальні розташування місць

- I місце – ФЕФ
- II місце – ЮрФ
- III місце – ФМ
- IV місце – ФЕтаУ
- V місце – ФЕАПК
- VI місце – МЕІМ
- VII місце – ОЕФ
- VIII місце – ФІСІТ
- IX місце – КЕФ

Юдін В.А.,
головний суддя змагань.

